

PIERRE-AUGUSTIN CARON DE BEAUMARCHAIS

SEVILIJOS KIRPĖJAS

4 veiksmų komedija

Iš prancūzų kalbos vertė

J. MILTINIS

VEIKĖJAI

Grafas Almaviva – Ispanijos didikas

Bartolo – gydytojas, Rozinos globėjas

Rozina – Bartolo augintinė

Figaro – Sevilijos kirpėjas

Don Bazilijus – vargonininkas, Rozinos dainavimo mokytojas

Jaunutis – Bartolo tarnas

Budrutis – Bartolo tarnas

Notaras – įstatymų saugotojas

Alkaldas

Keli Alguazilai ir tarnai

Grafas Almaviva, Ispanijos didikas, nepažįstamas Rozinos mylimasis, pirmajame veiksmė pasirodo vilkįs švarku ir trumpomis šilkinėmis kelnėmis, užsimetęs didelį rudą apsiaustą, arba ispanišką peleriną, užsimovęs juodą skrybėlę nuleistais bryliais ir spalvotu kaspinu užrištu ant jos. Antrajame veiksmė – jis su ūsais, dėvi kavalerijos uniformą, mūvi auliniais batais. Trečiajame – apsirengęs bakalauru: nuolaidžiai sušukuotais plaukais, aukšta apykaklė, ilgas švarkas, trumpos kelnės, ilgos kojinės ir kunigiškas apsiaustas. Ketvirtajame veiksmė dėvi puikiu ispanišku kostiumu, susisupęs į prabangų apsiaustą ir dar užsimetęs platų, ilgą rudą apsiaustą.

Bartolo – gydytojas, Rozinos globėjas, nešioja susagstytą juodą švarką, didelį peruką, baltą krakmolytą apykaklę ir atlenktus rankogalius, juosi juodu diržu, eidamas iš namų užsisiaučia ilgą raudoną apsiaustą.

Rozina – jauna aukštos kilmės mergina ir Bartolo augintinė, apsirengusi ispaniškai.

Figaro – Sevilijos kirpėjas, apsirengęs kaip ispanų mačo. Jo galvą dengia skarutė arba tinklelis, balta skrybėlė apjuosta spalvotu kaspinu; po kaklu laisvai parišta šilkinė skarutė; vilki liemene ir šilkinės kelnes su sagomis ir sidabru kutuotomis kilpelėmis, juosi didele šilkinė juosta; keliaraiščiai sumegzti bumbulais, nukabusiais ant abiejų blauzdų; dėvi ryškios spalvos švarku su dideliais liemenės spalvos atlapais, mūvi baltomis kojinėmis ir pilkais batukais.

Don Bazilijus, vargonininkas, Rozinos dainavimo mokytojas. Nešioja juodą nulenktais bryliais skrybėlę, sutaną, be apykaklės ir be rankogalių ir ilgą apsiaustą.

Jaunutis – senas Bartolo tarnas.

Budrutis – kitas Bartolo tarnas, kvaištelėjęs ir apsnūdęs.

Abu Bartolo tarnai apsirengę galiciškai; plaukai supinti į kasele; liemenės tamsiai smėlinės spalvos; juosi plačiais odiniais diržais su sagtimis, nešioja mėlynas kelnes ir švarkelius, kurių rankovės ties pečiais prakirptos iškišti rankoms ir nukarusios užnugarin.

Notaras, Alkaldas, įstatymų saugotojas, su ilga balta lazda rankoje.

Keli Alguazilai ir tarnai su deglais.

Veiksmas vyksta Sevilijoje, pirmasis aktas gatvėje po Rozinos langais, kiti – Bartolo namuose.

PIRMAS VEIKSMAS

Scena vaizduoja gatvę Sevilijoje, kur visų namų langai užkalti grotelėmis.

Pirmoji scena

GRAFAS. *(Vienas apsilkęs ilgu rudu apsiaustu ir užsimaukšlinęs skrybėlę su nulenktais bryliais, vaikšto žiūrėdamas į laikrodį).* Rytas dar ne taip greit išauš. Dar ilgai teks laukti, kol ji pasirodys už šių langinių. Tiek to, geriau atvykti anksčiau, negu pavėluoti ir jos nepamatyti. Jeigu koks karaliaus dvaro dabita sužinotų, kad aš čia, šimtą mylių nuo Madrido, kiekvieną rytą stypsau po langais moters, kuriai niekad nesu prataręs nė žodelio, mane palaikytų Izabelės laikų ispanu. O kodėl gi ne? Kiekvienas bėga paskui savo laimę. Manoji yra Rozinos širdyje. Tačiau bėgioti paskui moterį Sevilijoje, kai Madride ir karaliaus dvare lengvų malonių iki valiai? Bet kaip tik nuo jų aš ir bėgu. Pavargau nuo meilės, dėl turto, kilmės ar tuščios garbės be paliovos visiems siūlomos. Kaip malonu būti mylimam iš meilės! Ir jei tik man pasisektų, pasislėpus po šiais drabužiais... Ką čia velnias neša!

Antroji scena

Figaro. Grafas (slepiasi).

FIGARO. *(Plačiu kaspiniu perrištą gitarą persisvėręs per petį; ant nugaros, pasiėmęs į rankas popierių ir pieštuką, linksmai dainuoja).*

Vykim skausmą nuo savęs:

Žiauriai naikina jis mus,

Vyno jei negersim mes,

Kursai uždega jausmus,

Ilgesy pražūsime tuoj,

O skausmų bus oi, oi, oi!

Nugyvensim kaip kvailiai

Ir numirsime paklusniai!

Iki čia ne visai blogai eina, a, a...

Ir numirsime paklusniai.

Vynas tik ir tinginys

Dėl širdies susivaržys...

O ne! Vynas su tinginiu nesivaržo, jie abu sutartinai joje viešpatauja.

Širdį greit pasidalys...

Ar sakoma „pasidalys“?

E! Mano dieve, mūsų komiškujų operų gamintojai taip smulkiai nežiūri. Kas šiandien nebesakoma, tas dainuojama. *(Dainuoja).*

Vynas tik ir tinginys

Širdį greit pasidalys...

Norėčiau užbaigti kažkaip gražiau, puošniau, įmančiau, kokia nors gilia mintimi. (*Vienu keliu priklaupia ant žemės ir rašo dainuodamas*).

Širdį greit pasidalys –

Jei viens atima švelnumą...

Kits pastato laimės rūmą.

Fu, ne, lėkšta. Ne taip... Reikia prieštaravimo, priešingumo.

Jei viens valdo išdidžiai,

Kits...

E! Velniūkšti, suradau!..

Kits tarnauja paklusniai.

Labai gerai, Figaro! (*Rašo dainuodamas*).

Vynas tik ir tinginys

Širdį greit pasidalys:

Jei viens valdo išdidžiai,

Kits tarnauja paklusniai!

Kits tarnauja paklusniai!

Kits tarnauja paklusniai!

E! E! Kai pridėsim dar akompanimentą pamatysite, pavyduolių samdyti švilpukai, ar aš neišmanau ką sakau... (*Jis pastebi grafą*). Šį kunigą esu kažkur matęs. (*Atsistoja*).

GRAFAS. (*Į šalį*). Šitą žmogų aš pažįstu.

FIGARO. O, ne, ne kunigas! Ši išdidi ir kilminga laikysena...

GRAFAS. Šis juokingas maivymasis...

FIGARO. Aš neklystu: grafas Almoviva.

GRAFAS. Man rodos padauža Figaro.

FIGARO. Jis pats, monsinjore.

GRAFAS. Rakali! Jei tu pratarsi dar žodj...

FIGARO. Taip, aš jus atpažįstu; štai jūsų įprastas gerumas, kuriuo visuomet mane apdovanodavote.

GRAFAS. Aš tavęs neatpažinau. Tu toks pastorėjęs ir patukęs...

FIGARO. Nieko nepadarysi, monsinjore, – skurdas privedė.

GRAFAS. Vargšelis! Bet ką tu veiki Sevilijoje? Aš kadaise per ministeriją buvau parūpinęs tau vietą.

FIGARO. Aš ją buvau gavęs, monsinjore, už ką širdingai dėkoju...

GRAFAS. Vadink mane Lindoru. Argi tu nematai iš mano persirengimo, kad noriu būti nežinomas.

FIGARO. Aš pasišalinu.

GRAFAS. Priešingai. Aš čia kai ko laukiu. Du beplepą žmonės bus mažiau įtartini, negu vienas vaikštinėjęs. Apsimeskime kad šnekame. Na, kaip su ta vieta?

FIGARO. Ministras, atsižvelgdamas į jūsų ekscelencijos rekomendaciją, mane bematant paskyrė vaistininko padėjėju.

GRAFAS. Karinėje ligoninėje?

FIGARO. Ne, Andalūzijos arklidėse.

GRAFAS. (*Juokdamasis*). Puiki pradžia!

FIGARO. Vietelė nebuvo bloga. Tvarkydamas perrišimus ir vaistų skyrių, aš dažnai įbrukdavau žmonėms geras arklių vaistų porcijas.

GRAFAS. Kurios žudydavo karaliaus piliečius!

FIGARO. Ką darysi, nėra viską gydančių vaistų. Bet jie kartais pagelbėdavo vienam kitam galicijiečiui, kataloniečiui, overniečiui.

GRAFAS. Kodėl tu pasitraukei iš tos vietos?

FIGARO. Pasitraukiau? Ji nuo manęs pasitraukė. Mane įskundė vyresnybei.

Pavydas su krumplėtais pirštais,
Išblyškusiu ir pageltusiu veidu...

GRAFAS. O, pagailėk!.. pasigailėk, drauguži! Ar tu ir eilėraščius rašai? Aš tave čia mačiau prikopusį, berašantį ir dainuojantį jau nuo pat ankstyvaus ryto.

FIGARO. Tat, ekscelencija, kaip tik ir yra mano nelaimės priežastis. Kai pranešė ministrui, kad aš rašinėju eilėraščius ir galiu pasakyti – gana vykusiai; kad siuntinėju į laikraščius mįsles, kad aplinkui sklinda madrigalai: vienu žodžiu, sužinojęs, kad mane bematant spausdina, ministras pažiūrėjo į dalyką tragiškai ir atėmė iš manęs vietą ta dingstimi, kad meilė literatūrai, esą nesuderinama su tarnybine dvasia.

GRAFAS. Giliai pasakyta! Ir tu jam nieko nepriminei...

FIGARO. Aš pasijaučiau labai laimingas, kad mane visai pamiršo: esu įsitikinęs, kad didikas tiki darąs gera, jei nedaro blogo.

GRAFAS. Tu man visko nesakai. Pamenu, tarnaudamas pas mane, tu buvai gana blogas pavaldinys.

GIFARO. Ė! Mano dieve, ar galima norėti, monsinjore, kad varguolis būtų be ydų?

GRAFAS. ...tinginys, betvarkis...

FIGARO. Ar dorybių, kurių reikalaujama iš tarnų, jūsų ekscelencija, daug turi ponai; ar daug jų yra vertų būti tarnais?

GRAFAS. (*Juokiasi*). Neblogai. Ir tu pasukai į šį miestą?

FIGARO. Ne iš karto...

GRAFAS. (*Nutildydamas jį*). Minutėlę... Maniau, kad tai ji... Kalbėk, aš tavęs klausau.

FIGARO. Sugrįžęs į Madridą, aš vėl panorau išbandyti savo literatūrinius gabumus. Teatras man kaip tik atrodė ta garbinga dirva...

GRAFAS. O! Pasigailėk viešpatie!

FIGARO. (*Tuo tarpu kai šisai kalba, grafas įdėmiai žiūri į langines*). Iš tikrųjų nesuprantu, kodėl man neteko patirti pačių puikiausių – plojikų... Buvau uždraudęs pirštines, lazdas, visa kas galėtų duslinti plojimus; ir garbės žodis, dar prieš vaidinimą, visa kavinė atrodė kuo palankiausiai man nusiteikus. Bet pavyduolių švilpukai...

GRAFAS. Aha, pavyduolių švilpukai! Ir ponas autorius krito!

FIGARO. Kaip ir kiekvienas kitas. O kodėl gi ne? Jie mane nušvilpė. Bet jeigu aš kada galėčiau juos vėl surinkti į krūvą...

GRAFAS. Nuobodulys jiems atkeršytų.

FIGARO. O, aš jiems nedovanosiu! Velnių gauja!

GRAFAS. Tu keikiesi! Ar žinai, kad teisme leidžiama tik dvidešimt keturias valandas keikti savo teisėjus?

FIGARO. Teatre – dvidešimt keturis metus. Gyvenimo per maža išlieti panašiai neapykantai.

GRAFAS. Tavo smagus įtūžimas mane džiugina. Bet tu man nepasakei, kas tave paskatino palikti Madridą?

FIGARO. Mano gerasis angelas sargas, ekscelencija; aš esu laimingas, vėl sutikęs savo senąjį poną. Madride įsitikinau, kad literatūros respublika yra vilkų, visuomet apsiginklavusių, viens prieš kitus, respublika. Pasidavę neapykantai, kur juos veda tasai juokingas nirtulys, visi vabalai, uodai, skėriai, kritikai, moskitai, pavyduoliai, feljetonistai, knyginkai, cenzoriai ir kiti, kurie įsisiurbia į vargšų rašytojų odą, baigė išspausti ir čiupti tą syvų lašelį, kuris dar juose buvo išsilikęs. Pavargęs nuo rašymo, įkyrėjęs pats sau, pasišlykštėjęs kitais, suėstas skolų ir likęs be pinigų, pagaliau įsitikinęs, kad pelningos skustuvo pajamos yra vertesnės už tuščią plunksnos garbę, aš apleidau Madridą, ir, užsimetęs kelionmaišį ant kupros, filosofiškai pražygiuodamas abi Kastilijas, Lamanšą, Estramadūrą, Sierą, Moreną, Andalūziją; svetingai priimtas viename mieste, uždarytas į kalėjimą kitame, ir visur pakildamas aukščiau kasdienybės įvykių; vienu pagirtas kitų išpeiktas, paragintas giedros, pakęsdamas darganą; tyčiodamasis iš kvailių, gindamasis nuo pikty; juokdamasis iš savo nesėkmių ir visiems nuskusdamas barzdas, pagaliau, kaip matote, įsikūriau Sevilijoje ir iš naujo esu pasiruošęs tarnauti jūsų ekscelencijai visur, kur jam patiks įsakyti.

GRAFAS. Kas tau įskiepijo tokią linksną filosofiją?

FIGARO. Pripratimas prie nesėkmių. Aš skubu juoktis iš visko, bijodamas, kad nepradėčiau verksti. Ko jūs ten žiūrite į aną pusę?

GRAFAS. Bėkime.

FIGARO. Kodėl?

GRAFAS. Eikš, nelaimingasai! Tu mane prapuldysi! (*Jie pasislepia*).

Trečioji scena

Bartolo. Rozina. (Atsidaro antrojo aukšto langinės, ir Bartolo su Rozina pasirodo lange).

ROZINA. Kaip malonu kvėpuoti grynu oru! Šitos langinės taip retai atsiveria...

BARTOLO. Kokį popierių jūs čia laikote?

ROZINA. Tai „Bereikalingo atsargumo“ kupletai, kuriuos vakar man davė dainavimo mokytojas.

BARTOLO. Kas tas „Bereikalingas atsargumas“?

ROZINA. Tai tokia nauja komedija.

BARTOLO. Vėl kokias nors drama! Kokias naujas kvailystes!

ROZINA. Aš nieko nežinau.

BARTOLO. Na! Na! Laikraščiai ir valdžia sutramdys... barbarų amžius!..

ROZINA. Jūs visą laiką plūstate mūsų vargšų amžių.

BARTOLO. Atleiskite už pastabą, bet ką gi jis davė, kad reikėtų girti? Visokias kvailystes: minties laisvę, pramogas, elektrą, toleranciją, skiepus, chininą, enciklopediją ir dramas...

ROZINA. (*Popierius išslysta jai iš rankų ir krenta gatvėn*). Ak, mano dainelė! Mano dainelė nukrito, jus beklausant. Bėkite, bėkite, pagaliau, sinjore; mano dainelė! Ji žus!

BARTOLO. E, po velnių! Reikia tvirtai laikyti rankose, jeigu ką laikai! (*Jis nueina nuo balkono*).

ROZINA. (*Pažiūri vidun ir po to duoda ženklą gatvėn*). (*Pasirodo grafas*). Greit paimkite ir bėkite. (*Grafas šoka šuolį, pastveria popierių ir dingsta*).

BARTOLO. (*Išsėina iš namo ir ieško*). Kur gi jis? Aš nieko nematau.

ROZINA. Po balkonu, žemai prie sienos.

BARTOLO. Jūs man užkraunate gražias pareigas! Ar tik nėjo kas nors pro šalį?

ROZINA. Aš nieko nepastebėjau.

BARTOLO. (*Pats sau*). Ir būk tu man dabar geras, ieškok... Bartolo, jūs esat tikras kvailys, drauguži. Štai jums pamoka: niekuomet nebeatidarykite langų į gatvę. (*Ieina vidun*).

ROZINA. (*Dar balkone*). Mano nesėkmė yra mano atsiprašymas. Viena, uždaryta ir persekiojama bjauraus žmogaus! Argi mėginimas išsilaisvinti iš vergijos nusikaltimas?

BARTOLO. (*Ieidamas į balkoną*). Eikite vidun, senjora; tai mano klaida, kad jūs pametėte dainelę, bet ši nesėkmė jūsų nebeįtikis, aš jums prisiekiu. (*Užrakina langines*).

Ketvirtoji scena

Grafas ir Figaro atsargiai išsėina į gatvę.

GRAFAS. Dabar, kai jis pasišalino, paskaitykime šią dainelę, kurioje tikriausiai slypi kokias nors paslaptis. Tai laiškėlis!

FIGARO. O jis dar klausė, kas tas „Bereikalingas atsargumas“!

GRAFAS. (*Gyvai skaito*). „Jūsų atkaklumas žadina mano smalsumą. Kai tik mano globėjas išeis, padainuokite ką nors, kas man pagaliau pasakytų vardą, padėtį ir polinkius to, kuris, rodos taip stipriai prisirišęs prie nelaimingosios Rozinos.“

FIGARO. (*Pamėgdžiodamas Rozinos balsą*). Mano dainelė! Mano dainelė nukrito; bėkite pagaliau! (*Juokiasi*). Ha! Ha! Ha! O, tos moterys! Jeigu nori išmokyti apsukrumo – pačią naiviausią mergytę – uždaryk ją!

GRAFAS. Mano brangioji Rozina!

FIGARO. Monsijore, man jau aiški jūsų maskarado priežastis; jūs čia iš tolo meilę švaistote.

GRAFAS. Štai tu ir sužinojai, bet jeigu imsi plepėti...

FIGARO. Aš imsiu plepėti! Aš jums neprisiekinėsiu iškilmingais atsidavimo pažadais, kuriais šiandien taip piktnaudžiaujama. Pasakysiu tik vieną žodį: aš ieškau vien naudos. Viską sverkite ant šių svarstyklių ir...

GRAFAS. Puiku. Žinok, kad atsitiktinumas man lėmė sutikti Prado rūmuose, – jau bus šeši mėnesiai, – vieną jauną grožybę... Tu ją ką tik matei! Aš jos veltui ieškojau po visą Madridą. Tik visai neseniai sužinojau, kad ji vadinasi Rozina, kad yra aukštos kilmės, našlaitė ir ištekėjusi už seno šio miesto gydytojo, vardu Bartolo.

FIGARO. Puikus paukštelis, iš tikrųjų. Sunkus iškelti iš lizdelio! Bet kas jums sakė, kad ji yra gydytojo žmona?

GRAFAS. Visi šneka.

FIGARO. Tai pasaka, kurią jis supynė, atvykęs iš Madrido, kad suklaidintų meilikautojus ir juos nubaidytų; ji dar tik jo globotinė, bet jau greit...

GRAFAS. (*Gyvai*). Niekuomet! O, kokia naujiena! Aš buvau nusprendęs viskam ryžtis, kad išreikščiau jai savo apgailėstvimą. O ji, pasirodo, laisva! Negalima nė minutėlės delsti, reikia, kad ji mane pamiltų, ir aš ją išgelbėsiu iš tų nevertų vedybų, kurios jai gresia. Tu pažįsti jos globėją?

FIGARO. Kaip savo motiną.

GRAFAS. Koks jis žmogus?

FIGARO. Puikus storulis, besijauninąs senis, pražilęs, taškuotas, gudrus, nuplikęs, užsispyręs, kuris vienu kartu ir tyko, ir seka, ir barasi, ir unksčia.

GRAFAS. (*Nekantriai*). Ee! Aš jį mačiau. Koks jo būdas?

FIGARO. Šiurkštus, šykštus, įsimylėjęs ir iki apakimo pavydi savo augintinės, kuri jo mirtinai nekenčia.

GRAFAS. Tokiu būdu jo galimybės patikti yra...

FIGARO. Vertos nulio.

GRAFAS. Juo geriau. Jis sąžiningas, doras?

FIGARO. Tiktai tiek, kad išvengia kartuvių.

GRAFAS. Juo geriau. Nubausti niekadėją ir pačiam tapti laimingu.

FIGARO. Tai būtų vienu kartu gero padaryta ir visuomenei, ir sau: dorovinis šedevras, iš tikrųjų, monsinjore!

GRAFAS. Tu sakei, kad jis yra priverstas laikyti uždaras duris nuo meilikautojų.

FIGARO. Nuo visų. Jeigu galėtų, jis ją apmūrytų neperlipama siena...

GRAFAS. O, velnias! Pašėlimas! Ar tu galėtum pas jį kaip nors įeiti?

FIGARO. Ar aš galėčiau įeiti? Primo, namas, kuriame aš gyvenu, priklauso daktarui, ir jis man leidžia gyventi gratis...

GRAFAS. O! O!

FIGARO. Taip. O aš, atsidėkodamas, jam žadu dešimt auksinių pistolių per metus, taip pat gratis...

GRAFAS. (*Nekantraudamas*). Tu jo nuomininkas?

FIGARO. Plius jo kirpėjas, jo chirurgas, jo vaistininkas. Jis savo namuose nepatiria nė vieno skustuvo brūkio, lanceto pjūvio, ar klizmos, kurie nebūtų atliekami jūsų tarno rankomis.

GRAFAS. (*Jį pabučiuoja*). O! Figaro, mano drauge, tu būsi mano angelas sargas, mano išlaisvintojas, mano dievaitis – globėjas.

FIGARO. Velniai rautų! Kaip greit nauda jums suglaudino nuotolius! Kokie keisti tie aistringai įsimylėję žmonės!..

GRAFAS. Laimingas Figaro! Tu pamatysi mano Roziną! Tu ją pamatysi! Ar tu supranti, kokia laimė tavęs laukia?

FIGARO. Čia jau tikrai įsimylėjusio kalba! Argi aš ją myliu? Jeigu jūs atsidurtumėte mano kailyje!

GRAFAS. O, kad būtų galima nuvaikyti visus sargus!

FIGARO. Aš kaip tik apie tai galvoju.

GRAFAS. Bent dvylikai valandų!

FIGARO. Nukreipiant žmones į jų pačių rūpesčius, sukliudoma kenkti kitų rūpesčiams.

GRAFAS. Be abejonės. Na?

FIGARO. (*Susimąstydamas*). Aš galvoju, ar mano vaistinėje neatsirastų kai kurių mažų visai nekaltų priemonių...

GRAFAS. Niekšas!

FIGARO. Negi aš noriu jiems pakenkti? Jiems pravartūs mano patarnavimai. Reikia juos visus imti gydyti vienu kartu.

GRAFAS. Bet tas gydytojas gali įtarti.

FIGARO. Reikia veikti žaibiškai, kad nesuspėtų įtarti. Man dingtelėjo mintis: į mūsų miestą atvyksta Karališkojo infanto pulkas.

GRAFAS. Pulkininkas mano draugas.

FIGARO. Puiku. Apsirengęs kavaleristu prisistatykite gydytojui ir atsineškite įsakymą pas jį apsigyventi. Jis turės jus priimti. Visu kitu aš pasirūpinsiu.

GRAFAS. Puiku.

FIGARO. Nepakenktų, jeigu jūs atrodytumėt bent kiek vyno priėmęs...

GRAFAS. O kam?

FIGARO. Ir jį truputį pašokdintumėte, būdamas tokioje neatsakingoje proto būklėje.

GRAFAS. O kam?

FIGARO. Kad jis nepradėtų įtarti ir patikėtų, jog jūs labiau norite miego, negu ko nors kito ieškoti jo namuose.

GRAFAS. Kuo puikiausiai numatyta. Bet kodėl tu pats neini?

FIGARO. A! Taip, aš? Mes būsime laimingi, jeigu jis jūsų neatpažins. Jis gi jūsų niekuomet nėra matęs. O kaip jus paskui įvesti?

GRAFAS. Tu teigus.

FIGARO. Tik, galbūt, jūs negalėsite suvaidinti tokio sunkaus vaidmens. Kavaleristas... įkaušęs...

GRAFAS. Tu juokies iš manęs! (*Apsimesdamas girtu*). Ar ne čia daktaro Bartolo namai, mano bičiuli?

FIGARO. Neblogai, iš tikrųjų; tiktai jūsų kojos truputį daugiau turėtų pintis. (*Girtesniu tonu*). Ar čia ne namai...

GRAFAS. Fu, tu liaudiškai girtas.

FIGARO. Na ir gerai. Tai tikras įkaušimas, iš malonumo.

GRAFAS. Durys atsidaro.

FIGARO. Tai mūsų žmogėnas. Paėjėkime toliau, kol jis nueis.

Penktoji scena

Grafas ir Figaro (pasislepia). Bartolo.

BARTOLO. (*Išeina, sakydamas namų pusėn*). Aš tuojau grįžtu, nieko neįleiskite. Koks aš buvau kvailas, kad tada išėjau! Kai tik ji paprašė, aš tuojau turėjau suabejoti... Ir Bazilijus koksai, neateina! Turėjo viską paruošti mano slaptoms vedyboms rytoj. Ir jokių žinių! Eisiu pažiūrėti, ko jis delsia.

Šeštoji scena

Grafas, Figaro.

GRAFAS. Ką aš išgirdau? Rytoj jis slaptai veda Roziną!

FIGARO. Monsinjore, juo sunkiau sekasi, tuo labiau būtina veikti.

GRAFAS. Pas per vienas tasai Bazilijus, kuris įpainiotas į jo vedybas?

FIGARO. Toks vargšas pasturlakas. Jis moko muzikos jo augintinę. Išprotėjęs dėl savo meno, toks nusigyvenęs latrelis, pasiruošęs atsiklausti prieš pinigą. Su juo nesunku susitarti dėl ko tik nori, monsinjore... (*Pažiūrėjęs į langines*). Štai! Štai!

GRAFAS. Kas gi?

FIGARO. Už langinių. Štai! Štai! Nežiūrėkite, nežiūrėkite gi!

GRAFAS. Kodėl?

FIGARO. Ji gi jums rašo: Dainuokite atsainiai, tai yra, dainuokite taip, tarsi dainuotumėte... tiktai tam, kad dainuotumėte. O! Štai! Štai!

GRAFAS. Jeigu aš ją sudominau anksčiau, negu ji mane pažino, neatsisakykime Lindoro vardo. Mano laimėjimas bus žavingesnis. (*Jis išskleidžia popierių, kurį Rozina numetė*). Bet ką dainuoti pagal šią muziką? Aš nemoku kurti eilių!

FIGARO. Tarkite kas tik užeis ant liežuvio, monsinjore, – bus gerai. Įsimylėjusi širdis nedaug iš proto tereikalauja... Paimkite mano gitarą.

GRAFAS. Ką man su ja daryti? Aš nemoku skambinti!

FIGARO. Ar toks žmogus, kaip jūs, gali ko nors nemokėti? Su atkala ranka: brum, brum, brum... Sevilijoj dainuoti be gitaros! Jums bematant pažintų, tikėkit man, tučtuojau susektų. (*Figaro prisišlieja prie sienos po balkonu.*)

GRAFAS. (*Vaikščiodamas dainuoja akomponuodamas su gitara.*)

Pirmasis kupletas
Įsakit – aš prisistatysiu.
Vien slaptai drįsau aš garbinti jus.
Pasakius vardą, vilties ar bus?
Ak! Mokytojo paklausysiu.

FIGARO. (*Tyliai.*) Labai gerai, šimts velnių! Drąsiau, monsinjore!

GRAFAS. Antrasis kupletas.

Lindoras aš, kilmė bedalė;
Troškimai vargšo bakalauro.
Jis riterio šviesaus jums laurų
Nei turtų siūlyti negali.

FIGARO. O, velniai rautų! Aš pats negeriau tesueiliuočiau, nors tariuos esąs eilėdarys.

GRAFAS. Trečias kupletas.

Balsu švelniuojau čia kas rytą
Dainuosiu meilę neviltinę;
Vien jus matyt jau bus prasminga
– Širdie nebūki uždaryta!

FIGARO. O! Iš tikrųjų čia jau!..

(Jis prieina ir pabučiuoja savo pono švarko skverną.)

GRAFAS. Figaro?

FIGARO. Taip, ekscelencija?

GRAFAS. Tu esi tikras, kad mane išgirdo?

ROZINA. (Viduje, dainuoja).

Turi Lindoras būti žavus –
Meilė jam mano niekad nežus.

(Girdėti kaip trankiai uždaromas langas.)

FIGARO. Dabar tikite, kad jus girdėjo?

GRAFAS. Ji uždarė langą. Tikriausiai kas nors pas ją įėjo.

FIGARO. O! Vargšė mažytė, kaip ji drebėjo dainuodama! Ji jau įsimylėjo, monsinjore.

GRAFAS. Ji pati daro tai, ką man patarė. Turi Lindoras būti žavus. Kiek grakštumo! Kiek sąmojaus!

FIGARO. Kiek gudrybės! Kiek meilės!

GRAFAS. Tu tiki Figaro, kad ji sutiktų būti mano?

FIGARO. Ji greičiau prasiverš pro šias langines, negu kad nesutiks.

GRAFAS. Nuspręsta, aš priklausau Rozinai... visą gyvenimą.

FIGARO. Jūs užmirštate, monsinjore, kad ji jūsų nebegirdi.

GRAFAS. Senjore Figaro, aš noriu jums pasakyti dar žodelį; ji bus mano žmona. Ir jei tu pažadėsi įgyvendinti mano ryžtą, nusiėmęs jai mano vardą... tu mane supranti, tu mane žinai...

FIGARO. Aš jūsų! Na, Figaro, skrisk į laimę, mano sūneli!

GRAFAS. Eikime iš čia, kad mūsų neįtartų.

FIGARO. *(Gyvai).* Aš einu čia, kur savojo meno dėka vienu lazdelės mostelėjimu užmigdysiu budrumą, pažadinsiu meilę, išsklaidysiu pavydą, suregsiu intrigą ir sunaikinsiu visas užtvaras. Jūs monsinjore pasirūpinkit karišką įsakymą nakvynei ir į kišenės aukso.

GRAFAS. Kam aukso?

FIGARO. *(Gyvai).* Auksas, dieve mano! Auksas – tai sąmokslų žiežirba.

GRAFAS. Nesijaudink, Figaro, aš jo daug pasiimsiu.

FIGARO. *(Nueidamas).* Aš tuojau ateisiu.

GRAFAS. Figaro!

FIGARO. Kas yra?

GRAFAS. Tavo gitara?

FIGARO. *(Grįžta).* Aš užmiršau savo gitarą, aš! Kur mano protas!

(Jis nueina).

GRAFAS. O tavo namai, apdujėli?

FIGARO. *(Grįžta).* A! Iš tikrųjų man truputį trenkė! Mano įmonėlė – per keturis žingsnius nuo čia; nudažyta mėlynai, languose vitražai, lauke kabo trys padėklai, rankoje – akis! Consilio manuque, Figaro. *(Išbėga).*

ANTRAS VEIKSMAS

Scenoje vaizduojamas Rozinos kambarys. Gale langas – durys yra uždarytos užrakinamomis langinėmis.

Pirmoji scena

ROZINA. *(Viena su žvakide rankoje. Ji paima nuo stalo lapą popieriaus ir sėda rašyti).* Marselina serga, visi kiti užimti ir niekas nematys manęs rašant. Nežinau, arba šios sienos turi akis ir ausis, arba tas mano Argusas yra susidėjęs su pikta dvasia, kuri kiekvieną kartą jam pataria. Aš nė vieno žodžio negaliu pasakyti – nė vieno žingsnio žengti... Jis bematant atspėja mano ketinimus. O! Lindorai!.. *(Užantspauduoja laišką).* Vis dėlto užklijuokime laišką, nors nežinau, kada ir kaip jis pasieks jį. Pro langinių plyšį aš mačiau jį ilgai kalbantis su kirpėju Figaro. Tai geras žmogus; jis kartais manęs pasigaili: O, kad galėčiau minutėlę su juo pasikalbėti.

Antroji scena

Rozina, Figaro.

ROZINA. *(Nustebusi).* Sinjoras Figaro. Kaip malonu jus matyti!

FIGARO. Jūsų sveikata, sinjora?

ROZINA. Ne kokias, sinjore Figaro. Nuobodulys mane smaugia.

FIGARO. Tikiu. Jis tik kvailius tukina.

ROZINA. Su kuo jūs ten žemai taip gyvai kalbėjote? Aš negirdėjau, bet...

FIGARO. Su savo jaunu giminaičiu. Daug žadantis bakalauras, sąmojingas, jausmingas, talentingas ir gražus...

ROZINA. O! Kaip gerai. Iš tikrųjų! Koks jo vardas?

FIGARO. Lindoras. Jis neturtingas. Bet jeigu jis nebūtų taip staiga išvykęs iš Madrido, tikrai būtų radęs ten neblogą vietelę.

ROZINA. Jis ras, sinjore Figaro, ras. Toks jaunuolis, kokį jūs pavaizdavote, neliks užmirštas.

FIGARO. *(Į šalį).* – Puiku! *(Garsiai).* Bet jis turi vieną didelę ydą, kuri visada pastos kelią jo siekiams.

ROZINA. Ydą, sinjore Figaro! Ydą! Ar jūs esate tikras?

FIGARO. Jis įsimylėjęs.

ROZINA. Įsimylėjęs! Ir jūs tai vadinate yda?

FIGARO. Tiesą sakant, tai dar tik dalelė jo nesėkmės.

ROZINA. O! Koks negailestingas likimas! Ar pasakė jis savo mylimosios vardą? Baisiai įdomu.

FIGARO. Jūs, sinjora, esate vienintelė, kuriai aš nenorėčiau patikėti šios paslapties.

ROZINA. (*Gyvai*). – Kodėl, sinjore, Figaro? Aš neplepi. Tas jaunuolis yra jūsų giminaitis, todėl jis mane nepaprastai domina... pasakykite...

FIGARO. (*Gudriai į ją žiūrėdamas*). Įsivaizduokite pačią gražiausią, mergytę grakštutę, ramutę, švelnutę, buklią ir gyvą, įnoringą, atsargią, tiesiu liemenėliu, dailaus ūgio, putliom rankytėm, rožine burnele. O piršteliai! O skruosteliai! O dantukai! O akutės!..

ROZINA. Ir ji gyvena šitame mieste?

FIGARO. Šitame kvartale.

ROZINA. Galbūt šitoje gatvėje?

FIGARO. Per du žingsnius nuo manęs.

ROZINA. O! Kaip smagu... jūsų giminaičiui. Ir ji yra?..

FIGARO. Ar aš nepasakiau, kas ji?

ROZINA. (*Gyvai*). Tai vienintelis dalykas, kurį jūs pamiršote, sinjore Figaro. Pasakykite gi, sakykite greičiau, – grįš globėjas, ir aš nebesužinosiu...

FIGARO. Jūs būtinai norite sužinoti, sinjora? Na, gerai. Ji yra... jūsų globėjo augintinė.

ROZINA. Augintinė?

FIGARO. Taip, sinjora, daktaro Bartolo, augintinė.

ROZINA. (*Jausmingai*). Ach! Sinjore Figaro!.. Aš netikiu, tikrai netikiu.

FIGARO. Ir kuo nekantriausiai jis laukia progos pas jus ateiti, kad pats jus įtikintų.

ROZINA. Jūs mane gąsdinate, sinjore Figaro.

FIGARO. Gąsdinu? Fu! Netiksliai išsireiškiate, sinjora. Kas bijo nesėkmės, tas jau junta baimės nesėkmę. Tarp kitko, aš jau nuo jūsų nuėmiau visą sargybą iki rytdienos.

ROZINA. Jeigu jis mane myli, tegul tai įrodo išlaikydamas visišką ramybę.

FIGARO. Ė! Sinjora, argi meilė ir ramybė gali sutilpti toje pačioje širdyje? Vargšai jaunuoliai šiais laikais yra tokie nelaimingi, kad jiems telieka šis bailsus pasirinkimas: meilė be ramybės, arba ramybė be meilės.

ROZINA. (*Nuleisdama žemyn akis*). Ramybė be meilės... atrodo...

FIGARO. Taip! Kankina ilgesys. Tikrai, atrodo, kad meilė be ramybės žydi kuo puikiau. Ir jeigu aš, pavyzdžiui, būčiau moteris...

ROZINA. (*Nepatogiai*). Tiesa, jauna mergaitė negali uždrausti jaunam vyriškiui, kad jis jai reikštų savo jausmus.

FIGARO. (*Uoliai*). Taip, mano giminaitis jums reiškia savo jausmus.

ROZINA. Bet jeigu jis žengs kokį neatsargų žingsnį, sinjore Figaro, mes žuvę.

FIGARO. (*Į šalį*). Mes žuvę! (*Garsiai*). O jeigu jam tai uždraustumėte, parašydama laiškutį... Laiškas turi didelę jėgą.

ROZINA. *(Jam paduoda laišką, kurį tik ką parašė).* Aš nebeturiu laiko iš naujo pradėti kitą, bet šį įteikdamas, jūs jam pasakykite... pasakykite, prašau... *(Jisiklausu).*

FIGARO. Nieko, sinjora.

ROZINA. Kad aš tai darau vien tik iš draugiškumo.

FIGARO. Tai aišku iš jūsų žodžių. Kaip dievų myliu! Įsimylėję visai kitaip kalba.

ROZINA. Vien tik iš draugiškumo, supratote. Aš tiktai bijau, kad, nesėkmių... palaužtas...

FIGARO. Taip, tai klaidžiojanti liepsnelė. Žinokite, sinjora, kad vėjas, užpūsdamas liepsną, įdega žarijas, ir kad mes esame tos žarijos. Man tik užsiminus apie tai, jis plykstelėjo tokia ugnimi, kad vos manęs neuždegė, nors aš stebiu tik iš tolo.

ROZINA. Dieve! Girdžiu savo globėją. Jeigu jis čia jus užtikytų... Išeikite per muzikos kambarį, ir kuo tyliau nusileiskite žemyn.

FIGARO. Būkite rami. *(Į šalį, rodydamas laišką).* Štai kas žymiai daugiau reiškia už visas mano šnekas. *(Jis įeina į muzikos kambarį).*

Trečia scena

ROZINA. *(Viena).* Aš merdėsiu iš baimės, kol jis išeis į gatvę... O kaip myliu tą gerąjį Figaro! Koks doras žmogus, koks geras giminaitis! A! Štai mano tironas. Stverkimės darbo. *(Ji užpučia žvakę, atsisėda ir paima lankelį su siuvinėliu).*

BARTOLO. *(Įpykęs).* O! Prakeikimas! Pasiutėlis, niekadėjas Figaro! Negalima nė minutėlės išeiti iš namų, kad grįžęs būtum tikras...

ROZINA. Ko jūs širstate, sinjore?

BARTOLO. Tas prakeiktas kirpėjas apluošino visus namus – vieno rankos pasukimu. Jis uždavė kažkokių svaigalų Budručiui, čiaudalų Jaunučiui, Marselinai nuleido iš kojos kraują, net ir mano asilo neaplenkė... ant vargšo aklo gyvulio akių užrišo raištį. Jis skuba man priminti, kad yra skolingas šimtą ekiusų. A! Tegul tuoj atneša! Ir kad į prieškambarį niekas kojos neįkeltų. Į šį butą visi veržiasi kaip į mūšio lauką.

ROZINA. Kas gi, sinjore, išskyrus jus, gali į jį įeiti?

BARTOLO. Geriau be pagrindo bijoti, negu per neatsargumą įkliūti. Visur kur tik pasisuki, pilna lindeikų ir visokių drąsuolių... Argi šį rytą kažkas mitriai nepastvėrė jūsų dainelės man beinant jos paimti? O! Aš...

ROZINA. Nereikia visur taip įtarinėti! Popierį galėjo vėjas nupūsti, ar koks praeivis – ką čia žinosi.

BARTOLO. Vėjas, praeivis!.. Nėra jokio vėjo, sinjora, jokio praeivio pasaulyje. Bet visada atsiranda kas nors, kas, tyčia atsistojęs, pačiumpa popierių, kurį moteris lyg netyčia išmeta.

ROZINA. Lyg netyčia, sinjore?

BARTOLO. Taip, sinjora, lyg netyčia.

ROZINA. *(Į šalį).* O! Koks pikčiurna senis!

BARTOLO. Bet daugiau taip nepasikartos; aš liepsiu užkalti grotas.

ROZINA. Padarykite dar geriau – tuojau pat užmūrykite langus. Iš kalėjimo padarykite karcerį. Skirtumas bus labai mažas!

BARTOLO. Langus iš gatvės pusės? Gal ir neblogai... Ar tik ne tas kirpėjas buvo pas jus atėjęs!

ROZINA. Ar ir jį įtariate, ir jis jums kelia nerimą?

BARTOLO. Nemažiau kaip ir kiti.

ROZINA. Labai gražiai pasakyta!

BARTOLO. Tik pasitikėk visais ir bematant moteris ims tave apgaudinėti, gerieji draugai tau ją nušvilps, o ištikimi tarnai jiems dar padės.

ROZINA. Ką! Nejaugi jūs netikite, kad galima turėti principų, kurie padėtų atsispirti prieš sinjoro Figaro pagundas?

BARTOLO. Kažin ar yra toks velnias, kuris suprastų moterų keistybės. Aš esu matęs šventų dorybių su panašiais principais...

ROZINA. *(Piktai).* Bet, sinjore, jeigu tik pakanka būti vyru, kad mums patiktų, sakykit, kodėl jūs man taip baisiai nepatinkate?

BARTOLO. *(Nustebęs).* Kodėl?.. Kodėl? Jūs neatsakote į mano klausimą dėl to kirpėjo.

ROZINA. *(Pasipiktinusi).* Taip, jis buvo pas mane, aš su juo kalbėjau. Aš net neslėpsiu, kad jis man atrodė gana mielas. O, kad jūs galėtumėte iš apmaudo galą gauti! *(Ji išeina).*

Penktoji scena

BARTOLO. *(Vienas).* Uh! Iskarijotai! Šuns veislės tarnai! Jaunuti? Budruti? Prakeiktas Budruti!

Šeštoji scena

Bartolo, Budrutis.

BUDRUTIS. *(Ateina žiovaudamas, užsimiegojęs).* Aaa, aaa, a, a...

BARTOLO. Kur tu buvai, tu prakeiktas glušiau, kai tas kirpėjas čia buvo jėjęs?

BUDRUTIS. Sinjore, aš buvau... aa, aaa, aa...

BARTOLO. Bekrečiąs kokias išdaigas, ar ne? Tu jo nematei?

BUDRUTIS. Mačiau kuo aiškiausiai, nes jis mane pripažino sunkiu ligoniu. Jis man taip sakė. Ir tai tiesa, nes aš dar tik beklausydamas jo, jau pradėjau visuose sąnariuose jausti skausmus... Aaa, aa, aaa...

BARTOLO. *(Pamėgdžioja jį).* Dar tik beklausydamas jo! Kur gi tas tinginio pantis Jaunutis? Apgirdyti vaistais bernioką be mano recepto! Čia yra kažkokia klasta.

Septintoji scena

Visi buvusieji aktoriai

(Jaunutis ateina lyg koks senis su ramentu, pasiramsčiuodamas lazda; jis visą laiką čiaudi).

BUDRUTIS. *(Visą laiką žiovaudamas).* Jaunutis?

BARTOLO. Sekmadienį galėsi išsičiaudėti.

JAUNUTIS. Štai jau daugiau kaip penkiasdešimtą... penkiasdešimtą kartą... vienu pradėjimu *(jis čiaudi)*. Aš visas jau supleišėjau.

BARTOLO. Kaip! Aš judviejų abiejų klausiu: ar buvo kas nors atėjęs pas Roziną? Judu man sakote, kad tas kirpėjas...

BUDRUTIS. *(Tebežiovaudamas).* Argi sinjoras Figaro tėra tik šiaip kas nors? Aaa, aa...

BARTOLO. Aš kertu lažybų, kad tas gudrautojas yra susitaręs su juo.

BUDRUTIS. *(Verkdamas lyg kvailys).* Aš... Aš susitaręs...

JAUNUTIS. *(Čiaudėdamas).* O, sinjore, ar yra kur nors teisybė?..

BARTOLO. Teisybė! Jums dar, nelaimingieji, teisybės prireikė! Aš esu jūsų šeimininkas ir visuomet esu teišus.

JAUNUTIS. *(Čiaudėdamas).* Bet po perkūnais, jeigu dalykas yra aiškus...

BARTOLO. Jeigu dalykas yra aiškus! Jeigu aš nenoriu, kad dalykas būtų aiškus, aš įsivaizduoju, kad jis yra neaiškus. Leiskite tik visiems šitiems nedorėliams būti teisiais, jūs greit įsitikinsite, kad netenkate valdžios.

JAUNUTIS. *(Čiaudėdamas).* Aš veikiau mesiu darbą. Klaiki tarnyba ir nuolatos pragariškos rietenos.

BUDRUTIS. *(Verkdamas).* Vargšas, doras žmogus esi ujamas, kaip paskutinis šlamštas.

BARTOLO. Nešdinkis, vargšas doras žmogau! *(Jis juos pamėgdžioja)*. Etči, etčia; vienas man čiaudi tiesiai į nosį, kitas žiovauja.

JAUNUTIS. A! Sinjore, kaip mane gyvą matote, jei ne panelė, namie nebūtų įmanoma išverti. *(Išėina čiaudėdamas)*.

BARTOLO. Į ką jis juos visus pavertė tas prakeiktas Figaro! Aš matau kokios čia pinklės. Tas niekšas nenori man atiduoti šimtą ekisų, nemokėjęs nė skatiko.

Aštuntoji scena

Bartolo, Don Bazilijus;

Figaro (pasislėpęs muzikos kambaryje, laikas nuo laiko išlenda ir klausoją).

BARTOLO. *(Tęsia).* A! Don Bazilijus, jūs ateinate Rozinai duoti muzikos pamoką?

BAZILIJUS. Tai ne visų skubiausia.

BARTOLO. Buvau pas jus užėjęs, bet jūsų neradau.

BAZILIJUS. Aš buvau išėjęs dėl jūsų reikalų. Išklauskite bjaurią naujieną.

BARTOLO. Jums?

BAZILIJUS. Ne, jums. Grafas Almaviva yra mieste.

BARTOLO. Kalbėkit tyliai. Tas, kuris visame Madride ieškojo Rozinos?

BAZILIJUS. Jis apsigyveno Didžiojoje aikštėje ir kiekvieną vakarą išeidinėja persirengęs.

BARTOLO. Tuo netenka abejoti, tai mane neramina. Ką daryti?

BAZILIJUS. Jeigu tai būtų paprastas žmogus, juo būtų galima nusikratyti.

BARTOLO. Taip vakare kur patykojant apsiginklavus, apsišarvavus.

BAZILIJUS. Bone Deus! Susikompromituoti!? Pirmiausia reikia sukelti pikta paskalą, o kol ji išrūgs, griebtis šmeižto, kaip sako žinovai – Concedo.

BARTOLO. Keistas būdas nusikratyti žmonėmis!

BAZILIJUS. Šmeižtas, sinjore? Jūs nežinote, ką neigiate. Aš mačiau pačius pagarbiausius žmones šmeižtų užgraužtus. Tikėkite, kad visokias niekšybes, įvairias baisybes, kvailiausias paskalas, gerai įsibėgėjus, nesunku primesti didmiesčio dykūnams. Mes tam turime reto sugebėjimo žmonių! Iš pradžių maža paskala nuskrenda pačiu žemės paviršiumi, lyg kregždė prieš audrą; pianissimo šnipšteli ir jau bėga, jau sėja užnuodytą ruožą. Kokia nors burną ją pastveria ir piano, piano, jums brūkteli sumaniai į ausį. Padaryta piktybė plečiasi, slenka, keliauja ir rinforzando, lyg koks velnias skrieja iš lūpų į lūpas. Paskui staiga, nežinia kaip, jūs išvystate šmeižtą jau piestu atsistojusį, švilpantį, išsipučiantį, augantį akies mirksnyje. Jis ima šuoliuoti, išskečia sparnus, sukasi verpetu, užbėga, rauna, žaibuoja, griaudžia ir, dėka dangaus malonės, tampa bendru riksmu, viešu crescendo, visuotiniu neapykantos ir pasmerkimo choru. Nė pats šėtonas prieš tai beatsispirs.

BARTOLO. Bet kokį čia man šnekalą išgalvojai, Bazilijau? Ir ką bendro su mano reikalu turi tas piano – crescendo?

BAZILIJUS. Kaip ką bendro? Tą ką visi ieško, kad nuvytų nuo savęs priešą. O čia jūsiškiui reikia sukliudyti priartėti.

BARTOLO. Priartėti? Aš ketinu vesti Roziną pirmiau negu ji suspės sužinoti, jog toks grafas gyvena pasaulyje.

BAZILIJUS. Jeigu taip, tai jūs negalite nė minutėlės delsti.

BARTOLO. O nuo ko tai priklauso, Bazilijau? Aš jums pavedžiau visas šio reikalo smulkmenas.

BAZILIJUS. Taip. Bet jūs vengiate išlaidų, o pagal bendrą švarką, nelegalios vedybos, neteisingas sprendimas, akivaizdus tiesos apėjimas yra disonansai, kuriuos visuomet išlygina darnus aukso skambesys.

BARTOLO. *(Duodamas jam pinigų).* Tenka sutikti su jūsų išvedžiojimais, tik greičiau užbaikime.

BAZILIJUS. Čia visai kita kalba. Rytoj bus visa atlikta. Jums tik lieka pasaugoti, kad šiandien niekas apie tai nepraneštų augintinei.

BARTOLO. Dėl šito būkite ramus. Ar jūs, Bazilijau, šį vakarą ateisite?

BAZILIJUS. Nesitikėkite. Vien tik jūsų vedybos man užims visą dieną. Nesitikėkite.

BARTOLO. *(Jį palydi).* Jūsų tarnas.

BAZILIJUS. Nelydėkite, daktare, nelydėkite gi.

BARTOLO. Ne. Jus išleidęs, aš turiu uždaryti duris į gatvę.

Devintoji scena

FIGARO. *(Vienas išeidamas iš muzikos kambario).* O! Geras atsargumas! Uždaryk, uždaryk duris į gatvę, aš, išeidamas, vėl jas atidarysiu grafui. Koks nematytas terlius tas Bazilijus! Laimei jis yra dar didesnis kvailys. Norint apšmeižti reikia pasaulyje turėti padėtį, šeimą, vardą, laipsnį, pagaliau solidumą! Bet toks Bazilijus! Jis leis paskalas, liežuvaus, bet niekas juos netikės.

Dešimtoji scena

Figaro, Rozina.

ROZINA. *(Atbėgdama).* Ką! Jūs dar čia, sinjore Figaro?

FIGARO. Didžiai jūsų laimei, sinjora. Jūsų globėjas ir jūsų muzikos mokytojas, tikėdamiesi esą vieni, nuoširdžiai pasikalbėjo.

ROZINA. Ir jūs, sinjore, Figaro, klausėtės jų kalbos? Bet ar jūs žinote, kad tai labai negerai?

FIGARO. Klausytis? Tačiau tai pati geriausia priemonė, norint gerai išgirsti. Žinokite, kad jūsų globėjas ruošiasi jus rytoj vesti.

ROZINA. O! Didis dieve!

FIGARO. Nieko nebijokite, mes jam užkrausime tiek darbų, kad jis nebeturės laiko ir pasvajoti apie šias...

ROZINA. Štai jisai grįžta. Nusileiskite mažaisiais laiptais; jūs mane mirtinai išgąsdinsite.

(Figaro išbėga).

Vienuoliktoji scena

Bartolo, Rozina.

ROZINA. Jūs čia ne vienas buvote, sinjore?

BARTOLO. Don Bazilijus buvo atėjęs dėl vieno reikalo; aš jį išlydėjau. Jums būtų labiau patikę, kad tai būtų buvęs sinjoras Figaro?

ROZINA. Man vis tiek, galite patikėti.

BARTOLO. Aš labai norėčiau sužinoti, kokią skubią žinią tas kirpėjas turėjo jums pranešti?

ROZINA. Jūs rimtai klausiate? Jis man pranešė apie Marselinos sveikatą. Ji nelabai puiki, kaip jis man sakė.

BARTOLO. Jums pranešė! Kertu lažybų, kad jis buvo įpareigotas perduoti jums laišką.

ROZINA. Nuo ko, prašau pasakyti?

BARTOLO. Nuo ko! Nuo to, ko moterys niekuomet neįvardina. Ką aš galiu žinoti? Galbūt atsakymą į pro langą iškritusį popiergalį.

ROZINA. (*Į šalį*). Kaip jis viską užuodžia. (*Garsiai*). Jūs nusipelnote, kad taip būtų buvę.

BARTOLO. (*Žiūri Rozinos rankas*). Taip ir yra. Jūs rašėte?

ROZINA. (*Sutrikusi*). Būtų labai malonu, kad jūs sugalvotumėte mane tuo įtikinti.

BARTOLO. (*Paimdamas jos dešinę ranką*). Aš! Visiškai nesiruošiu, bet jūsų pirščiukas, štai, suteptas rašalu! Na, gudragalve sinjora!

ROZINA. (*Į šalį*). Prakeiktas senis!

BARTOLO. (*Vis tebelaidamas jos ranką*). Moteris, tariasi esanti saugi, dėl to, kad liko viena.

ROZINA. O! Be abejonės... Puikus įrodymas!.. Paleiskite sinjore, jūs man sukate ranką. Aš nusideginau bežnybdama žvakės dagtį. Sakė, kad reikia pavilgyti į rašalą; aš taip ir padariau.

BARTOLO. Jūs taip ir padarėte? Pažiūrėsim ar antras liudininkas patvirtins pirmojo parodymą. Štai sąsiuvinis, kuriame, aš tikrai žinau, buvo šeši lapai. Aš kiekvieną dieną suskaičiuoju. Šiandien taip pat suskaičiavau.

ROZINA. (*Į šalį*). O kelmas! (*Garsiai*). Šeši...

BARTOLO. (*Skaitydamas*). Trys, keturi, penki... Aiškiai matyti, kad šeštojo trūksta.

ROZINA. (*Nuleisdama akis*). Iš šeštojo aš padariau saldainiams tūtelę ir pasiunčiau mažytei Figaraitei.

BARTOLO. Mažytei Figaraitei? Plunksna taip pat buvo visiškai nauja. Kokiu būdu ji pajuodavo? Ar berašant mažytės Figaraitės adresą?

ROZINA. (*Į šalį*). Šisai žmogus apsigimęs pavyduolis!.. (*Garsiai*). Aš su ja braižiau išdilusią jūsų švarko gėlę, kurią norėjau išsiuvinėti.

BARTOLO. Kaip įtikinančiai skamba! Kad būtų galima patikėti tuo ką jūs sakote, mano vaikeli, reiktų neraudonuoti kiekvieną kartą kai nesakote tiesos. Bet jūs dar šito nesugebate.

ROZINA. O! Kas galėtų neraudonuoti, matydamas darant tokias piktas išvadas iš pačių nekalčiausių dalykų.

BARTOLO. Taip, aš esu neteisus. Nusideginti pirštą, jį pamerkti į rašalą, daryti tūteles saldainiams mažytei Figaraitei ir piešti gėles ant mano švarko! Kas begali būti nekaltesnio! Bet kiek primeluota vienam melui paslėpti... Aš likau viena, manęs niekas nemato ir galėsiu meluoti kiek man patinka; bet pirščiuko galas lieka juodas! Plunksna sutepta! Popieriaus trūksta, visko nenumatysi. Geriausia bus, sinjora, kad eidamas į miestą du kartus pasuksi raktą, tai man už jus atsakys.

Dvyliktoji scena

Grafas, Bartolo, Rozina.

GRAFAS. (*Apsivilkęs kavalerijos uniforma, apsimesdamas išgėrusiu vyno ir dainuodamas*). Prikelkime ją ir t. t.

BARTOLO. Ko iš mūsų nori šitas žmogus? Kariškis! Eikite į savo kambarį, sinjora.

GRAFAS. (*Dainuoja. Prikelkime ją (ir eina prie Rozinos)*). Katra iš judviejų sinjoros, vadinasi daktaru Barškaliu? (*Tyliai Rozinai*). Aš esu Lindoras.

ROZINA. (*Į šalį*). Jis kalba apie Lindorą.

GRAFAS. Barškaliu, Baršteliu, nesuku galvos. Man tik reikia sužinoti katra iš judviejų... (*Rozinai, rodydamas jai popierių*). Paimkite šį laišką.

BARTOLO. Katra! Jūs puikiai matote, kad aš! Katra! Eikite Rozina, šisai žmogus atrodo truktelėjęs.

ROZINA. Kaip tik dėl to, sinjore, aš ir neinu. Jūs esate vienas, o moteris kartais įpareigoja.

BARTOLO. Eikite, eikite, aš ne toks jau kuklulis.

Tryliktoji scena

Grafas, Bartolo.

GRAFAS. O! Aš jus iš karto pažinau pagal jūsų žymes.

BARTOLO. (*Grafui, kuris slepia laišką*). Jūs kažką kišat savo kišenėn?

GRAFAS. Aš todėl ir kišu, kad jūs nesužinotumėt kas tai yra.

BARTOLO. Pagal žymes? Šie žmonės įpratę kalbėti tik su kareiviais!

GRAFAS. Jūs galvojate, kad labai sunku nustatyti jūsų žymes?

Muzika: čia jis pats atėjo
Vadas prunkščia, plikė spindi,
Rainos akys kaktoj lindi;
Pilvą neša kaip boselį,
Vieną petį aukštyn kelia.
Veidas jo – skarda badyta,
Nosis kregždės nulipdyta.
Kojos lenktos, blauzdos pūstos,
Balsas plerpia ir uždūsta.
Ryja tartum senas tigras.
Daktarų jis perlas tikras.

BARTOLO. Ką tai reiškia! Ar jūs atėjote mane užgaulioti? Nešdinkitės tučtuoju!

GRAFAS. Nešdintis! Fe! Kaip negražiai šnekate! Ar jūs mokate skaityti, daktare... Barbalio?

BARTOLO. Kitas kvailas klausimas.

GRAFAS. O! Jūs be reikalo širstate, nes aš taip pat esu daktaras ir neblogesnis už jus...

BARTOLO. Kaip tai?

GRAFAS. Juk aš pulko arklių gydytojas? Štai mane dėl to ir apgyvendino pas kolegą.

BARTOLO. Drįsti lyginti eržilų skapintoją...

GRAFAS: *Muzika:* Tegyvuoja vynas.

Nedainuodamas: Daktare, nenoriu senas

Kad pralenktų mano menas –

Hipokratą ir jo svitą.

Dainuodamas: Mokslas jūsų, mano drauge

Yra taip didžiai išaugęs:

Jeigu ligos jis neišvaro,

Po velėna tikrai varo.

Ar tai mandagu, ką aš jums dabar sakau?

BARTOLO. Jums labai tinka, nemokša šundaktari, šitaip apjuodinti pirmaeilį, patį didžiausią ir labiausiai naudingą mokslą!

GRAFAS. Naudingą tiems, kurie juo verčiasi.

BARTOLO. Mokslą, kurio pasiekimus nušviesdama didžiuojasi saulė.

GRAFAS. Ir kurio nepasiekimus užkloja žemė.

BARTOLO. Matyt, neprastaburni, kad jūs esate pratę kalbėti tik su arkliais.

GRAFAS. Kalbėti su arkliais? O, daktare; sielos daktaras... ir nežino, kad eržilų skapintojas visada gydo savo ligonius nekalbėdamas su jais; tuo tarpu, kaip gydytojas daug plepėdamas su savaisiais...

BARTOLO. Jų nepagydo, ar ne?

GRAFAS. Jūs pasakėte.

BARTOLO. Koks velnias čia atitrenkė tą prakeiktą girtuoklį?

GRAFAS. Man atrodo, kad jūs man žeriate meilės epigramas.

BARTOLO. Pagaliau, ko jūs norite, ko jūs reikalaujate?

GRAFAS. (*Apsimesdamas labai užpykęs*). Ko jis karščiuojasi! Ko aš noriu? Argi jūs nematote?

Keturioliktoji scena

Rozina, Grafas, Bartolo.

ROZINA. (*Atbėgdama*). Sinjore kareivi, jūs nepykite, maldauju! (*Bartolui*). Kalbėkite su juo švelniau, sinjore. Žmogus truputį nušneka.

GRAFAS. Jūs teisi, jis tikrai nušneka, o mes esame protingi! Aš mandagus, o jūs graži... pagaliau to pakanka. Šiuose namuose aš sutinku kalbėti tiktai su jumis.

ROZINA. Kuo aš jums galėčiau padėti, sinjore kareivi?

GRAFAS. Mažučiu menkniekiu, mano vaikeli. Bet jeigu mano žodžiai jums neaiškūs...

ROZINA. Aš stengsiuos suvokti nors jų dvasią.

GRAFAS. (Jai parodydamas laišką). Jūs gilinkitės į laišką, tiktai į laišką. Man tereikia... Aš iš visos širdies prašau, kad jūs man leistumėte šią naktį pernaktuoti.

BARTOLO. Daugiau nieko?

GRAFAS. Daugiau nieko. Perskaitykite meilės laiškutį, kurį jums rašo butų skirstytojas.

BARTOLO. Pažiūrėsime. (*Grafas paslepia laišką ir jam paduoda kitą popierių. Bartolo skaito*). – „Daktaras Bartolo priims, maitins, apgyvendins, paguldys...

GRAFAS. (*Pabrėždamas*). Paguldys...

BARTOLO. Tik vieną naktį Lindorą, mokinį, pulko raitininką...

ROZINA. Tai jis, tas pats.

BARTOLO. (*Rozinai gyvai*). Kas yra?

GRAFAS. Ar ir dabar aš neteisisu, daktare Barbaro?

BARTOLO. Atrodo, jog šisai žmogus jaučia didelį malonumą visaip mane pravardžiuodamas. Eikite po velnių! Barbaro! Barškaliu! Ir pasakykite savo butų viršininkui, kad po kelionės į Madridą, aš nebeįpareigotas apgyvendinti kareivių.

GRAFAS. (*Į šalį*). Viešpatie! Kaip nepataikiau!

BARTOLO. Aha! Draugui, nepatinka. Truputį prablaivėjot! Tačiau nedelsiant nešdinkitės iš čia.

GRAFAS. (*Į šalį*). Vos neišsidaviau! (*Garsiai*). Nešdintis! Jeigu jūs atleistas nuo kariškių, tai galbūt esate įpareigotas būti mandagus? Išsinešdinti! Parodykite man minutėlei atleidimo raštą; nors aš ir nemoku skaityti, vis vien pažiūrėsiu...

BARTOLO. Jeigu tik patinka. Jis ten stalčiuje.

GRAFAS. (*Tuo tarpu kai Bartolo eina prie stalo, nejudėdamas iš vietos*). O! Mano gražioji Rozina!

ROZINA. Ką, tai jūs, Lindorai?

GRAFAS. Imkite šį laišką.

ROZINA. Atsargiai, jis į mus žiūri.

GRAFAS. Ištraukite nosinę, aš jį numesiu. (*Jis prieina*).

BARTOLO. Pamažu, pamažu, sinjore kareivi, man nepatinka, kai į mano žmoną spokso iš arti.

GRAFAS. Ji jūsų žmona?

BARTOLO. O ką?

GRAFAS. Aš jus palaikiau jos proseneliu iš tėvo, iš motinos ir iš visų kitų pusių. Mažiausia yra trys kartos tarp jos ir jūsų.

BARTOLO. (*Skaito pergamentą*). – „Parodžius klusnų atsidavimą, kuris mums buvo pareikštas...“

GRAFAS. (*Suduoda ranka per pergamentą, kuris nukrenta ant žemės*). Kam man reikalingas visas šitas žodžiavimas?

BARTOLO. Ar jūs žinote, kareivi, kad aš tuojau pašauksiu savo žmones ir liepsiu jus pačiupinėti, pagal jūsų nuopelnus!

GRAFAS. Karas? Mielai! Į kautynes! Tai mano amatas. (*Parodydamas savo pistoletą už juostos*). Štai turiu kuo jiems į akis pažerti parako. Jūs, sinjora, galbūt niekuomet nematėte kautynių!

ROZINA. Ir matyti nenoriu.

GRAFAS. Tačiau nieko nėra linksmesnio kaip kautynės. Įsivaizduokite (*pastumdamas daktarą*), kad pradžioje priešai yra vienoje griovio pusėje, o draugai kitoje (*parodo Rozinai laišką*). Išsitraukia nosinę (*jis spjauna ant žemės*). Štai griovys, aišku?

ROZINA. (*Ištraukia savo nosinę, grafas numeta laišką tarp savęs ir jos*).

BARTOLO. (*Pasilenkdamas*). Aha!

GRAFAS. (*Jį vėl paima ir sako*). Imkite... Aš norėjau jus supažindinti su savo amato paslaptimis... Iš tikrųjų santūri moteris! Ar tik ne meilės laiškutį ji išmetė iš kišenės?

BARTOLO. Duokite, duokite!

GRAFAS. Dulciter, tėtuši! Jeigu būtų iš jūsų kišenės iškritęs rubarbaro receptas?

ROZINA. (*Ištiesia ranką*). Aš žinau, kas tai, sinjore kareivi. (*Ji paima laišką ir paslepia jį mažoje savo žiursto kišenėje*).

BARTOLO. Išeisite jūs pagaliau?

GRAFAS. Žinoma, aš išeisiu; sudie daktare, nepykite. Mažas prašymas, mano širdelė: melskite mirtį, kad mane užmirštų dar keliuose mūšiuose: gyvenimas man niekuomet nebuvo toks brangus.

BARTOLO. Eikite, eikite. O jeigu tik man pavyktų su mirtimi susitarti...

GRAFAS. Mirtimi? Daktare! Jūs jai tiek daug padedate, kad ji nieko jums neatsakys. (*Jis išeina*).

Penkioliktoji scena

Bartolo, Rozina.

BARTOLO. (*Išlydi jį akimis*). Pagaliau jis išsinešdino. (*Į šalį*). Pavaidinkime.

ROZINA. Vis dėlto pripažinkite sinjore, kad šis jaunas kareivis gana linksmas! Nežiūrint girtumo, matyti, kad jam nestinga nei sąmojaus, nei tam tikro išsiauklėjimo.

BARTOLO. Laimingi, mano meilute, juo nusikratė! Be ar neįdomu būtų mudviem kartu paskaityti tą popierėlį, kurį jis tau perdavė.

ROZINA. Kokį popierėlį?

BARTOLO. Tą, kurį jis apsimetė imęs nuo grindų, kad galėtų tau perduoti.

ROZINA. Gerai! Tai mano pusbrolio karininko laiškas, kuris iškrito man iš kišenės.

BARTOLO. Man rodos, kad jis iš savo kišenės jį ištraukė.

ROZINA. Aš jį tuojau atpažinau.

BARTOLO. Ką gi čia reikštų į jį pažiūrėti?

ROZINA. Aš nebežinau kur jį nudėjau.

BARTOLO. (*Parodydamas kišenę*). Tu jį čia nudėjai.

ROZINA. Aha! Kokia aš išsiblaškiusi!

BARTOLO. Aha! Iš tikrųjų. Tu pamatysi, tai kokia nors išdaiga.

ROZINA. (*Į šalį*). Neužpykdžiusi, matyt, aš jo neatsikratysiu.

BARTOLO. Duok, mano širdele.

ROZINA. Bet kodėl jūs, sinjore, taip spiriatės? Vėl nepasitikite?

BARTOLO. Bet jūs! Kuo remdamasi jo nerodote?

ROZINA. Aš jums kartoju, sinjore, kad šisai popierius yra ne kas kita, kaip mano pusbrolio laiškas, kurį jūs man vakar padavėte atplėštą. Jeigu pradėjom, aš jums tiesiai pasakysiu, kad man labai nepatinka tokia jūsų laisvė.

BARTOLO. Aš jūsų nesuprantu.

ROZINA. Ar aš tikrinu popierius, kuriuos jūs gaunate? Kodėl jūs taip griebiate man adresuotus? Jeigu pavyduliuojate, mane įžeidžiate, jeigu savo galia piktnaudžiaujate, mane dar labiau įskaudinate.

BARTOLO. Kaip tai įskaudinu! Jūs niekuomet su manim taip nekalbėjote.

ROZINA. Iki šiol buvau santūri, ne todėl, kad leisčiau jums nenubaustam mane užgaulioti.

BARTOLO. Apie kokį užgauliojimą jūs čia man kalbate?

ROZINA. Apie tą, kuris daromas atidarinėjant svetimus laiškus.

BARTOLO. Savo žmonos?

ROZINA. Aš dar ja nesu. Bet kodėl žmona turėtų pakęsti tokį užgauliojimą, kuris nedaromas jokiam asmeniui?

BARTOLO. Jūs norite mane įvelti į ginčą ir nukreipti dėmesį nuo raštelio, kuris tikriausiai yra kokio nors meilikautojo laiškėlis! Aš jį perskaitysiu, pamatysite!

ROZINA. Jūs jo neperskaitysite. Jeigu jūs artinsitės prie manęs, aš išbėgsiu iš namų ir paprašysiu globos pirmo sutikto žmogaus.

BARTOLO. Kuris jūsų nepriglobs.

ROZINA. Mes tai pamatysime.

BARTOLO. Mes esame ne Prancūzijoje, kur moterys visuomet laimi. Atšaldyti jūsų fantazijai aš užrakinsiu duris.

ROZINA. (*Jam einant prie durų*). – O dieve mano, kas daryti?.. Jo vieton greitai įdėsime pusbrolio laišką, tegul jis džiaugiasi jį radęs. (*Ji pakeičia įdėdama į kišenę pusbrolio laišką, taip kad jis truputį būtų išsikišęs*).

BARTOLO. (*Grįždamas*). A! Dabar aš tikiu, jį pamatysiu.

ROZINA. Kokia teise, prašau pasakyti?

BARTOLO. Visų visuotiniausiai pripažinta teise, stipresniojo teise.

ROZINA. Užmuškite mane, bet jo negausite.

BARTOLO. *(Trenkdamas koja į grindis).* Sinjora, sinjora!

ROZINA. *(Krenta į fotelį ir apsimeta alpstanti).* O! Kaip baisu!..

BARTOLO. Duokite laišką, arba saugokitės mano įtūžimo.

ROZINA. *(Atmetusi galvą).* Nelaimingoji Rozina!

BARTOLO. Kas jums?

ROZINA. Koks baisus bus mano gyvenimas!

BARTOLO. Rozina!

ROZINA. Aš uždusiu nuo pasiutimo!

BARTOLO. Jai bloga.

ROZINA. Man silpna, aš mirštu!

BARTOLO. *(Į šalį).* Dieve, laiškas! Paskaitykime kol atsipeikės. *(Jis tikrina jos pulsą ir kita ranka ištraukia laišką, kurį stengiasi kiek nusigręžęs perskaityti).*

ROZINA. *(Vis dar atmetusi galvą).* Kokia aš nelaiminga! Ach!..

BARTOLO. *(Paleidžia jos ranką ir sako į šalį).* Kokia aistra ima sužinoti tai, kas visuomet baisu sužinoti!

ROZINA. A, vargšė Rozina!

BARTOLO. Įprotis kvėpintis sukelia šiuos spazminius priepuolius. *(Jis už fotelio skaito laišką tikrindamas pulsą. Rozina truputį kilsteli, gudriai pažiūri, padaro judesį su galva ir vėl tyliai atsilošia).*

BARTOLO. *(Į šalį).* Viešpatie! Tai jos pusbrolio laiškas. Prakeikta pagunda! Kaip ją dabar nuraminti? Kad nors ji nesužinotų, kad aš jį perskaičiau. *(Jis apsimeta ją prilaikęs ir įkiša laišką atgal į kišenę).*

ROZINA. *(Skaudžiai atsidūsta).* A!

BARTOLO. Niekis, mano vaikeliai, truputį nugaravot, ir nieko daugiau. Pulsas nė kiek nepasikeitęs. *(Jis nueina pasiimti buteliuko, esančio ant komodos).*

ROZINA. *(Į šalį).* Jis atgal įdėjo laišką, labai gerai!

BARTOLO. Mano mieloji Rozina, pauostykite truputį šito spirituoto vandenėlio.

ROZINA. Aš nieko iš jūsų nenoriu, palikite mane.

BARTOLO. Aš prisipažįstu, kad truputį per daug pasikarščiauvau dėl to popierėlio.

ROZINA. Taip! Dėl to popierėlio! Jūsų įprotis reikalauti yra šlykštus.

BARTOLO. *(Ant kelių).* Atleisk, aš tuoj pajutau savo klaidą. Štai tu mane matai ant kelių pasiruošusį ją išpirkti.

ROZINA. Taigi, atleisk! O jūs netikite, kad šis laiškas yra pusbrolio.

BARTOLO. Tegu jis būna jo ar kieno kito, man nebereikia jokio paaiškinimo.

ROZINA. *(Duodama jam laišką).* Jūs matote, kad gerumu iš manęs viską galima išgauti. Skaitykite.

BARTOLO. Šis didžiadvasiškumas išsklaidys mano įtarimus, kai jie, mano nelaimei, vėl mane apniks.

ROZINA. Skaitykite, sinjore.

BARTOLO. (*Nueina*). Tegu dievas mane saugo nuo tokio tavęs įžeidimo!

ROZINA. Jeigu atsisakote, jūs mane užgaunate.

BAROLO. Šį mano pasitikėjimą priimk kaip užmokestį už skriaudą. Einu pažiūrėti vargšės Marselinos, kuriai tasai Figaro, nesuprantu kodėl, nuleido iš kojos kraują. Tu nenori eiti kartu su manim?

ROZINA. Aš vėliau ateisiu.

BARTOLO. Štai ir susitaikėme, meilute, duok man savo ranką. Ach, jeigu tu galėtum mane pamilti! A, kokia tu pasijustum laiminga!

ROZINA. (*Nuleisdama akis*). Jeigu jūs įstengtumėt man patikti, ach! Kaip aš jus mylėčiau!

BARTOLO. Aš tau patiksiu, aš tau patiksiu. Aš tau sakau, kad aš tau patiksiu. (*Jis išeina*).

Šešioliktoji scena

ROZINA. (*Žiūri į jį išinantį*). Ach! Lindorai! Jis sako, kad jis man patiks!.. Paskaitykime laišką, kuris vos nesuteikė man tiek skausmų (*Ji skaito ir rikteli*). Ach! Aš per vėlai perskaičiau: jis man liepia susipykti su savo globėju. Aš taip puikiai buvau susikivirčijusi ir nusileidau. Imdama laišką pajutau, kad aš raustu. A! mano globėjas teisingai sako, kad aš dar neturiu kaip visi to įpratimo, kuris gelbsti moteris bet kokiose aplinkybėse. Bet neteisingas žmogus iš pačios švelniausios nekaltybės sugebėtų padaryti gudruolę.

Antro veiksmo pabaiga

TREČIAS VEIKSMAS

Pirmoji scena

BARTOLO. (*Vienas, nusiminęs*). Kokia nuotaika! Kokia savijauta! Ji, rodos, aprimo... Kas man pasakys, koks velnias jai įkalė į galvą nebeklausyti Don Bazilijaus muzikos pamokų! Ji žino, kad jis rūpinasi mano vedybomis... (*Beldžiasi į duris*). Padaryk viską gyvenime, kad patiktum moteriai, bet nepataikyk tik vieną mažytį krislelį... aš sakau vieną mažytį... (*Dar kartą beldžiasi*). Pasižiūrėkime kas čia.

Antroji scena

Bartolo, Grafas (apsirengęs bakalauru).

GRAFAS. Tegul ramybė ir džiaugsmas vieši šiuose namuose!

BAROLO. (*Nieko nelaukęs*). Niekuomet panašūs linkėjimai nebuvo tiek reikalingi kiek dabar. Ko jums reikėjo?

GRAFAS. Sinjore, aš esu Alonso, bakalauras, licencijatas...

BARTOLO. Man mokytojas nereikalingas.

GRAFAS. ...Don Bazilijaus, Didžiojo vienuolyno vargonininko mokinys, kuris turi garbės mokyti sinjorą... jūsų...

BARTOLO. Bazilijaus! Vargonininko! Kuris turi garbės! Aš jį, tiesa, pažįstu.

GRAFAS. (*Į šalį*). Koks žmogus! (*Garsiai*). Staigi liga jį paguldė į lovą.

BARTOLO. Paguldė į lovą! Bazilijų! Gerai, kad bent pranešė; aš tuojau bėgu pas jį.

GRAFAS. (*Į šalį*). Po velnių! (*Garsiai*). Kai aš sakau paguldė į lovą, sinjore, reiškia, kad jis tik iš kambario negali išeiti.

BARTOLO. Jis tik sunegalavo. Keliuokite, aš seku paskui jus.

GRAFAS. (*Pasijutęs nepatogiai*). Sinjore, man pavesta... Ar niekas mūsų neišgirs?

BARTOLO. (*Į šalį*). Matai koks sukčius. (*Garsiai*). O ne, paslaptingasai sinjore! Jei galite, kalbėkite nesibaimindamas.

GRAFAS. (*Į šalį*). Prakeiktas senis! (*Garsiai*). Don Bazilijus man pavedė pranešti jums...

BARTOLO. Kalbėkite garsiai, aš neprigirdžiu viena ausimi.

GRAFAS. (*Pakeldamas balsą*). O! Mielai! Kad grafas Almaviva, kuris buvo apsistojęs Didžiojoje aikštėje...

BARTOLO. (*Išsigandęs*). Kalbėkite tyliai, kalbėkite tyliai!

GRAFAS. (*Dar garsiau*). ...šį rytą išsikėlė. Ir kai jis iš manęs sužinojo, kad grafas Almaviva...

BARTOLO. Tyliai! Kalbėkite tyliai, aš jus prašau.

GRAFAS. (*Tuo pačiu tonu*). ...buvo šiame mieste, ir kai aš susekiau, jog sinjora Rozina jam parašė...

BARTOLO. Jam parašė? Klausykite, sėskime ir draugiškai pasišnekučiuokime. Jūs, sakote, susekėte, kad Rozina...

GRAFAS. (*Išdidžiai*). Taip. Bazilijus sunerimęs dėl šio susirašinėjimo manęs prašė, kad aš jums parodyčiau tą laišką. Bet jeigu jums šitiek terūpi...

BARTOLO. Dieve brangiausias! Man labai rūpi. Bet ar jūs negalėtumėte tyliau kalbėti?

GRAFAS. Jūs sakėte, kad negirdite viena ausimi.

BARTOLO. Atsiprašau, atsiprašau sinjore Alonso, jeigu aš išreiškiau nepasitikėjimo ir pasirodžiau šiurkštus. Mane supa tiek intrigantų, tiek prispęsta spąstų... be to jūsų aprėdas, jūsų amžius, išvaizda... Atleiskite. Vadinasi, jūs turite laišką?

GRAFAS. Šitokiu tonu, sinjore, jau malonu kalbėti. Tik aš bijau, kad kas nesiklausytų.

BARTOLO. O! Kas?.. Visi mano tarnai iškeipę miega! Rozina įtūžusi užsidarė. Mano namuose tikra velniava. Aš dar patikrinsiu (*Jis nuėjęs tyliai atidaro Rozinos kambario duris*).

GRAFAS. (*J šalį*). Apmaudu... Nerodyti laiško! Bėgti. Kam tada iš viso reikėjo ateiti... parodyti jam laišką. Tai labai padėtų. Jeigu aš galėčiau įspėti Roziną.

BARTOLO. (*Grijžta ant pirštų galų*). Ji sėdi prie lango, nugara atsigręžusi į duris, ir, įsigilinusį skaito savo pusbrolio karininko laišką, kurį aš jau buvau atplėšęs... Žvilgterėkime dabar į jos laišką.

GRAFAS. (*Jam paduoda Rozinos laišką*). Štai. (*J šalį*). Ji skaito mano laišką.

BARTOLO. (*Skaito*). „Nuo tada, kai jūs man pranešėte savo vardą ir savo padėtį“ A! Patrakėlė, tai jos rašysena.

GRAFAS. (*Išsigandęs*). Kalbėkite tyliai.

BARTOLO. Kaip sunku prisiversti, mano brangusis!..

GRAFAS. Kai visa bus atlikta, galėsite man padėkoti kaip tinkamas... Sprendžiant iš to, ką šiuo metu daro Don Bazilijus su teismo vykdytoju.

BARTOLO. Su teismo vykdytoju? Dėl mano vedybų?

GRAFAS. Be abejonės. Jis man liepė jums pasakyti, kad visa bus paruošta iki rytojaus. Ir jeigu ji priešinsis...

BARTOLO. Ji priešinsis.

GRAFAS. (*Nori atimti laišką. Bartolo jo neduoda*). Štai valandėlė, kada aš jums galiu padėti. Mes jai parodysim jos laišką, ir, jeigu prireiks (*dar paslaptingiau*) aš net galėsiu jai pasakyti, kad jį gavau iš vienos moters, kuriai grafas buvo jį atidavęs. Jūs jaučiate, kad sumišimas, gėda, apmaudas gali ją bematant pastūmėti...

BARTOLO. (*Juokdamasis*). Griebtis šmeižto! Dabar, mano mielas drauge, aš gerai matau, kad jus atsiuntė Don Bazilijus... Bet idant neatrodytų sutartą, ar nebūtų geriau, jeigu ji su jumis pirmiau susipažintų?

GRAFAS. (*Užgniaužęs didelio džiaugsmo prasiveržimą*). Don Bazilijus taip galvojo; bet ką daryti? Jau vėlu... Mums labai nedaug laiko beliko..

BARTOLO. Aš pasakysiu, kad jūs atėjote jo pavaduoti. Ar jūs nesutiktumėte su ja praveisti pamoką?

GRAFAS. Nėra to ko aš nepadaryčiau, kad tik tai jums įtikčiau. Bet neužmirškite, kad visos tos šnekos apie muzikos mokytojus yra seni plonploniai, komedinės priemonės. Jeigu ji įtars?

BARTOLO. Jeigu aš pristatysiu? Su tokiu aprėdu? Jūs labiau panašus į persirengusį įsimylėjęlį, negu į pasišventusį draugą.

GRAFAS. Taip? Tai jūs tikite, kad mano išvaizda gali sustiprinti apgaulę?

BARTOLO. Jos neišnarpliotų nė didžiausias gudruolis. Šį vakarą ji klaikiai nusiteikusi. Bet jeigu iš jos daugiau nereikalausime kaip pamatyti jus... Jos klavesinas šiame kambaryje. Nenuobodžiaukite čia belaukdamas, aš ją žūtbūt atvesiu.

GRAFAS. Saugok dieve, neprasitarkit jai apie laišką.

BARTOLO. Anksčiau lemiamojo momento? Jis tada nebetektų visos savo jėgos. Man nereikia du sykiu sakyti to paties dalyko, du kartu nereikia kartoti. (*Jis išeina*).

Trečioji scena

GRAFAS. (*Vienas*). Štai aš išgelbėtas. Uf! Kaip velniškai sunku su šiuo žmogumi tąsytis! Figaro jį gerai pažįsta. Aš pasijutau bemeluojęs. Tapau nevikrus, ištižęs, o jis kiaurai mato!.. Iš tikrųjų, reikia prisipažinti, elgiausi kaip kvailys, kol dingtelėjo pasinaudoti laišku. O, dangau! Ten barasi. Jeigu ji atsisakys išeiti! Paklausykime... Ji nesutinka išeiti iš savo kambario. Visa mano gudrybė nuėjo vėjais! (*Jis nusigrįžta pasiklaudyti*). Štai ji. Nesirodykime iš karto.

(*Jis įeina į muzikos kambarį*).

Ketvirtoji scena

Grafas, Rozina, Bartolo.

ROZINA. (*Apsimesdama labai pikta*). Visa, ką jūs sakote, yra veltui, sinjore. Aš apsigalvojau, aš nebenoriu daugiau girdėti kalbant apie muziką.

BARTOLO. Paklausyk tik mano vaikuti, čia sinjoras Alonso, Don Bazilijaus mokinys ir draugas, parinktas pabūti mudviejų liudininku. Muzika tave nuramins, aš užtikrinu.

ROZINA. Na jau, atstokite! Kad aš šį vakarą dainuočiau!.. Kur gi yra tasai mokytojas, kurį jūs bijote išvaryti namo? Aš jį ir Bazilijų dviem žodžiais sutvarkysiu. (*Pastebi savo mylimąjį, surinka*). Ai!

BARTOLO. Kas jums yra?

ROZINA. (*Abiem rankom sugriebdama už širdies, labai susijaudinusi*). Ai! Mano dieve, sinjore... Ai! Mano dieve, sinjore...

BARTOLO. Ji dar neatsipeikėjo. Jai bloga, sinjore Alonso.

ROZINA. Ne, man nebloga... aš besisukdama... Ai!

GRAFAS. Sinjora, jūs išsinarinote koją?

ROZINA. A! Taip, aš nikstelėjau koją. Baisia skauda.

GRAFAS. Aš ir karto pastebėjau.

ROZINA. (*Žiūrėdama į grafą*). Smūgis pataikė man tiesiai į širdį.

BARTOLO. Sėskite, sėskite. Nėra krėslas? (*Nueina jo atnešti*).

GRAFAS. Ak, Rozina!

ROZINA. Koks jūs neatsargus!

GRAFAS. Aš turiu begalę svarbių dalykų jums pasakyti.

ROZINA. Jis nuo mūsų nepasitrauks.

GRAFAS. Figaro ateis mums padėti.

BARTOLO. (*Atneša krėslą*). Štai, meilute, atsisėsk. – Atrodo, bakalaure, kad šį vakarą pamokos nebus. Atidėsime kitai dienai. Sudiev.

ROZINA. (*Grafui*). Ne, palaukite, man jau nebeskauda. (*Bartolui*). Aš jaučiu, sinjore, kad jums buvau neteisi. Pasekdama jūsų pavyzdžiu, tuojau pat atitaisysiu savo klaidą.

BARTOLO. O! Kokia kilni moteris! Tu buvai tokia susijaudinusi, mano vaikelį, ir aš neleisiu tau vargintis. Sudiev, sudiev bakalaure.

ROZINA. (*Grafui*). Vieną valandėlę, maldauju! (*Bartolui*). Galiu pagalvoti, sinjore, kad jūs nenorite priimti mano atsiprašymo, jeigu man neleidžiate įrodyti savo apgailėstavimo atliekant pamoką.

GRAFAS. (*Į šalį, Bartolui*). Nesipriešinkite jai, jeigu bent kiek manimi pasitikite.

BARTOLO. Štai viskas užmiršta, mane mylinčioji. Aš tiek stengsiuos tau įtikti, kad liksiu čia per visą pamoką.

ROZINA. Ne, sinjore. Aš gi žinau, jūs muzikos labai nemėgstate.

BARTOLO. Užtikrinu tave, kad šį vakarą aš ją mėgsiu.

ROZINA. (*Grafui, į šalį*). Kokia kankynė!

GRAFAS. (*Paimdamas nuo pulsto gaidas*). Ar tą dalykėlį jūs norite šįvakar dainuoti, sinjora?

ROZINA. Taip, labai mielas dalykėlis iš BEREIKALINGO ATSARGUMO.

BARTOLO. Visą laiką tas BEREIKALINGAS ATSARGUMAS.

GRAFAS. Šiandien tai visų naujausia. Toks gyvas pavasario paveikslas. Jeigu tik sinjora pageidauja pabandyti...

ROZINA. (*Žiūrėdama į grafą*). Su dideliu malonumu. Pavasario vaizdas mane visuomet žavi. Tau gamtos jaunystė. Išsivadavusi iš žiemos varžtų, širdis, atrodo, ima dar jautriau plakti. Tarsi koks vergas, ištrūkęs iš varžtų, maloniai alsuoja įgytą laisvės žavumą.

BARTOLO. (*Slaptai grafui*). Vis tie romantiniai svaičiojimai galvoje.

GRAFAS. (*Tyliai*). Manot, ji tat kam nors taiko?

BARTOLO. Ką čia po velnių! (*Jis nueina ir atsisėda į tą fotelį, kuriame sėdėjo Rozina*).

ROZINA. (*Dainuoja*). - Kai į palaukę
- Meilė pašaukia
- Vasaros dangų
- Meilužiams brangų; -
- Visa atgyja,
- Ugnimi lyja
- Gėlių žiedeliais
- Jaunų širdelėjų.

Iš tvartų ėjo

Bandos galvijų;

Pievoj aidėjo

Avys atgiję;

Ereliai šoko,

Žolėlė noko.

Visa atkuto,

Gyvent sukruoto.

Avelės ganos,

Gėlės lukštenas;

Šuneliai loja,

Avis daboja.

Lindoras tyli,

Jausmai įkaite,

Kažin ar myli

Jį piemenaitė.

(Ta pati melodija)

Tik be mamaitės

Čia piemenaitė.

Daina jos plaukia

Mylimo laukia –

Kiek čia gudrumo,

Meilės smagumo;

Bet ar dainelė

Gelbsti mergelę?

Groja lumsdeliai,

Gieda paukšteliai.

Tokia jaunutė

Ta piemenaitė;

Vargšė nerimsta

Baimė jai gimsta.

Lindoras seka

Meilę jai šneka;

Ji suvilioja

Jis pabučiuoja.

Jai tas patiko

Džiaugsmą paliko
Pykti gal imtų,
Kad nuramintų
(Mažas pakartojimas).
Ji atsidūsta,
Sieloje švinta
Pažadai kinta,
Ji nenuliūsta.
Žaisti ji ėmė
Džiaugsmo sau sėmė
Ir piemenaitė
Pykčio neskaitė.
Jei pavyduolis
Būtų užpuolęs
Mūsų meilužiai
Būt susigūžę.
Meilė liepsnoja
Baimės neliko;
Širdys plasnoja,
Laimė sutiko.

(Jos beklausydamas Bartolo užmigo. Grafas, laime mažojo pakartojimo pasidrąsino (išdrįso) paimti jos mielą ranką, kurią apiberia bučiniai. Jausmas sulėtina Rozinos dainą, ją susilpnina, ir, viduryje kadencijos, ties žodžiu „nepaprastai“ nutraukia jos balsą. Orkestras seka dainininkės judesį, silpnina grojimą ir kartu su ja nutyla. Nutilęs triukšmas, dėl kurio buvo užmigęs Bartolo, jį pabudina. Grafas atsikelia, Rozina ir orkestras staiga vėl pradeda melodiją. Jeigu mažasis pakartojimas prasideda iš naujo, kartojasi tas pats pavadinimas ir t. t.)

GRAFAS. Tai iš tikrųjų žavinga dainelė, ir sinjora sumaniai ją išpildo.

ROZINA. Jūs man pataikaujate, sinjore – visa garbė priklauso mokytojui.

BARTOLO. *(Žiovaudamas).* Aš, rodos, kiek snūstelėjau, kol jūs dainavote tą žavią dainelę. A, tie mano ligoniai: išeinu, pareinu, tūpčioju ir vos tik prisėdu... tos mano vargšės kojos. *(Pasikelia ir pastumia fotelį).*

ROZINA. *(Tyliai grafui).* Figaro neateina.

GRAFAS. Užvilkinime laiką.

BARTOLO. Bet, bakalaure, – aš jau tai sakiau tam senajam Bazilijui – ar nebūtų galima išmokyti linksmesnių dalykėlių, negu visos šios didžiosios arijos, kurios tai kyla aukštyn, tai leidžiasi žemyn ruliuodamos hi, hi, ho, a, a, a, a; man atrodo, lyg laidotuvių giesmės. Štai mano jaunystėje dainuodavo trumpas daineles, kurias kiekvienas lengvai įsimindavo. Aš kadaise mokėjau... Pavyzdžiui... *(orkestrui grojant riturnelę, jis ieško, kasydamasis pakaušį ir dainuoja, pliauškindamas nykščiais, šokindamas kelius, kaip seniai kad daro).*

Ar tu nori, Rozineta,
Nusipirkti pažadėtą
Visų vyrų sau karalių?..

(Grafui juokdamasis). Dainelėje yra Fanšoneta. Bet aš pakeičiau į Rozinetą, kad jai būtų maloniau ir kad pritaikyčiau aplinkybėm, cha, cha, cha, cha! Labai gerai! Ar ne?

GRAFAS. *(Juokdamasis).* A, a, a, a! Taip, kuo geriausiai.

Penktoji scena

Figaro (gilumoje). Rozina, Bartolo, Grafas.

BARTOLO. *(Dainuoja).* Ar tu nori, Rozineta,

Nusipirkti pažadėtą,

Visų vyrų sau karalių?..

Ne Tirsys, aš, po paralių;

Bet jau naktį ir šešėly

Aš dailus tarytum šilkas,

Pažiūrėkim patamsėly

Rainos katės būna pilkos.

(Jis kartoja iš naujo. Šokdamas už jo nugaros, Figaro pamėgdžioja jo judesius.)

Ne Tirsys aš po paralių ir t. t.

(Pastebėjęs Figaro). A! Įeikite, sinjore kirpėjau. Eikite arčiau! Jūs esate žavus.

FIGARO. *(Sveikinas).* Tai tiesa, sinjore. Kažkada man motina tai sakė. Bet nuo to laiko aš jau šiek tiek pakeičiau savo pavidalą. *(Į šalį Grafui).* Bravo, monsinjore! *(Per visą šią sceną Grafas daro ką gali. Visaip stengiasi pakalbėti su Rozina, bet nerami ir gudri globėjo akis jam visą laiką trukdo. Tai sudaro nebylų visų aktorių žaidimą atsają pradžioje nuo Daktaro ir Figaro).*

BARTOLO. Jūs vėl ateinate praskiesti vidurius, nuleisti kraują, apgirdyti vaistais, išdvasinti visus namus?

FIGARO. Sinjore, ne kiekvieną dieną šventė. Bet neskaičiuodamas mano kasdieninių paslaugų, sinjoras galėjo pastebėti, kad prireikus mano stropumas nelaukia paraginimo!

BARTOLO. Ką jūs pasakysite, sinjore Stropume, tam nelaimingajam, kuris žiovauja ir miega spoksodamas? Ir anam, kuris, jau trys valandos kaip čiaudi, kad vos kiaušas neplyšta ir smegenys nesitaško. Ką jūs jiems pasakysite?

FIGARO. Ką aš jiems pasakysiu?

BARTOLO. Taip.

FIGARO. Aš jiems pasakysiu... Ė, po velnių! Aš pasakysiu tam, kuris čiaudo: „Į sveikata!“ ir „Eik miegoti“ tam, kuris žiovauja. Tai, sinjore, nepadidins mano pajamų sąskaitos.

BARTOLO. Tikrai ne! Bet kraujo nuleidimas ir vaistai ją tikrai padidintų, jeigu aš užsižiopsočiau. Ar mano aklam asilui akis aprišot taip pat iš stropumo? Ar tas jūsų šuteklis jam gražins regėjimą?

FIGARO. Jeigu regėjimo ir negražins, vis tiek blogiau nuo jo asilas nematys.

BARTOLO. Gal norėtumėte, kad ir už tai priskaityčiau!.. Tokios išdaigos nedaromos!..

FIGARO. Aš galvoju, sinjore, kad žmonėms tenka rinktis kvailybę arba beprotybę, kurių nė viena neteikia naudos. Aš renkuos smagumą. Tegyvuoja džiaugsmas! Kas gali žinoti, gal po trijų savaičių pasaulio galas.

BARTOLO. Jūs geriau padarytumėt, sinjore protautojau, jeigu man sumokėtumėte šimtą ekisų su procentais, užuot tauzijęs čia niekus. Aš jus įspėju.

FIGARO. Jūs abejojate mano taurumu, sinjore? Jūsų šimtą ekisų? Man būtų smagiau juos žadėti visą gyvenimą, negu išsiginti nors vieną minutę.

BARTOLO. Pasakykite man truputį, kaip mažajai Figaraitei patiko saldainiai, kuriuos jūs parnešėte?

FIGARO. Kokie saldainiai? Ką jūs norite pasakyti?

BARTOLO. Taip, tie saldainiai, kurie šį rytą buvo susukti į laiškinių popieriaus tūtelę.

FIGARO. Tegu velniai rauna, jeigu...

ROZINA. (*Jį nutraukia*). Ar jūs, sinjore Figaro, pasakėte, kad aš juos daviau? Aš gi jums liepiau.

FIGARO. Aha! Kuriuos šį rytą davėte? Koks aš kvailys! Man visai išgaravo iš galvos. O, sinjora, puikūs, nepraprasti saldainiai!

BARTOLO. Puikūs! Nepaprasti! Taip, žinoma, sinjore kirpėjau, susigriebkite! Jūs užsiiminėjate švariais dalykėliais, sinjore Figaro!

FIGARO. Kas gi jam yra, sinjore?

BARTOLO. Kurie jums suteiks gerą vardą, sinjore!

FIGARO. Ir aš jį išsaugosiu, sinjore.

BARTOLO. Sakykite, kad jūs jį pakelsite, sinjore.

FIGARO. Kaip jums patinka, sinjore!

BARTOLO. Jūs labai aukštai kopiate, sinjore! Žinokite, kai ginčijuos su kvoša, aš jam niekuomet nenusileidžiu.

FIGARO. (*Atgręžia jam nugarą*). Čia mes nepanašūs, sinjore! Aš jam visuomet nusileidžiu.

BARTOLO. E! Bakalaure, ką jis čia vapalioja?

FIGARO. Jūs galvojate, kad šnekate su koku bažnytkaimio kirpėju, kuris nieko daugiau neišmano, kaip čiupinėti skustuvą. Žinokite, sinjore, Madride aš darbavausi su plunksna, ir jeigu ne pavyduoliai...

BARTOLO. A! Kodėl ten nepasilikote? Kodėl čia atkakęs, pakeitėte savo amatą?

FIGARO. Kaip moku, taip šoku. Stokit jūs į mano vietą.

BARTOLO. Aš į jūsų vietą! A! Po velnių, tai pripliaukščiau gražių kvailysčių!

FIGARO. Neblogai pradodate, sinjore. Aš norėčiau paklausti, ką galvoja jūsų bičiulis, kuris ten stovi va užsisvajojęs...

GRAFAS. (*Atsikvošėdamas*). Aš... Aš nesu šito sinjoro bičiulis.

FIGARO. Ne! Pamatęs jus čia besitariant, aš pamaniau, kad judu abu tvarkote tą patį reikalą.

BARTOLO. (*Piktai*). Pagaliau, ko jūs čia atėjote? Gal vėl kokį nors laišką šį vakarą perduoti sinjorai? Sakykite, gal man pasišalinti?

FIGARO. Kai jūs užgauliojate nekaltus žmones. Velniai griebtų sinjore, aš atėjau jūsų nuskusti, štai ir viskas. Argi šiandien ne jūsų diena?

BARTOLO. Kiūtink, vėliau ateisi.

FIGARO. A! Taip, vėl vaikščiok. Rytoj rytą visa įgula priima vaistus; man pasisekė per savo geradėjus gauti užsakymą. Tik pagalvokite, kaip aš turiu taupyti laiką! Ar sinjoras eis į savo kambarį skustis?

BARTOLO. Ne, sinjoras neis į savo kambarį. Kas neleidžia čia mane nuskusti?

ROZINA. (*Pasipiktinusi*). Koks jūs išauklėtas! Tai kodėl ne mano kambaryje?

BARTOLO. Tu pyksti! Atleisk, mano vaikeli, tu turi baigti savo pamoką. O man labai malonu tavęs paklaustyti.

FIGARO. (*Tyliai Grafui*). Jo iš čia neiškrapštysi. (*Garsiai*). Na, Budruti, Jaunuti, neškite dubenį, vandenį, viską kas reikalinga sinjorui.

BARTOLO. Aha, taip, šaukite juos. Ar ne paties išvarginti, sutaršyti, suluošinti jie ir nuropojo gulti!

FIGARO. Ką gi, aš pats nueisiu į jūsų kambarį ir atnešiu ko reikia, ar ne? (*Tyliai Grafui*). Aš jį iš čia ištempsiu.

BARTOLO. (*Atriša savo raktus ir sako sau užsigalvojęs*). Ne, ne, aš pats einu. (*Tyliai Grafui, išeidamas*). Prašau nepaleiskite jų iš akių.

Šeštoji scena

Figaro, Grafas, Rozina.

FIGARO. Per plaukelį mes būtume laimėję. Jis buvo beduodęs man raktus. Ar tarp jų nėra langinių rakto?

ROZINA. Yra, pats naujausias.

Septintoji scena

Bartolo, Figaro, Grafas, Rozina

BARTOLO. (*Sugrįždamas, į šalį*). Aš nebežinau, nė ką darau, palikdamas čia tą prakeiktą kirpėją. (*Figarui*). Še, še. (*Paduoda jam raktus*). Mano kabinete po stalu. Tik nieko nelieskite.

FIGARO. Pasiuto! Pabandyk paliesti kai taip nepasitiki. (*Į šalį, išeidamas*). Vis dėlto dievas padeda nekaltiesiems.

Aštuntoji scena

Bartolo, Grafas, Rozina

BARTOLO. *(Tyliai Grafui).* Tai tas pamaiva perdavė Grafui laišką.

GRAFAS. *(Tyliai).* Jis panašus į niekšelj.

BARTOLO. Jis manęs nebeprigriebs.

GRAFAS. Aš manau, kad šiuo reikalu visų svarbiausia jau padaryta.

BARTOLO. Visą persvarsčius man atrodė protingiau jį nusiųsti į mano kambarį, negu palikti čia su ja.

GRAFAS. Man esant jiedu nė žodžio nebūtų pratarę.

ROZINA. Labai mandagu, sinjorai, visą laiką taip kuždėtis. O mano pamoka? *(pasigirsta lyg numestų ir dūžtančių indų triukšmas).*

BARTOLO. *(Šaukdamas).* Ką gi aš girdžiu! Tas galvažudys kirpėjas viską paleido laiptais. Pačius gražiausius mano prietaisus. *(Išbėga pro duris).*

Devintoji scena

Grafas, Rozina.

GRAFAS. Pasinaudokime valandėle, kurią sumanusis Figaro mums parūpino. Sinjora, paskirkite minutėlę pasimatymui. Jis būtinas, kad ištraukčiau jus iš vergijos, į kurią jūs klimpstate.

ROZINA. O Lindorai!

GRAFAS. Aš galiu įlipti pro langą. O laišką, kurį šį rytą gavau iš jūsų aš buvau priverstas...

Dešimtoji scena

Rozina, Bartolo, Figaro, Grafas.

BARTOLO. Aš nesuklydau. Visa sudaužyta, sumaišyta.

FIGARO. Baisi čia nelaimė dėl to triukšmo. Ant laiptų nors pirštu į akį durk! *(Jis parodo Grafui raktą).* Lipdamas laiptas aš užkabinau raktu...

BARTOLO. Nereikia žiopsti, kai dirbi. Užkabino raktu! Tai guvus vyras!

FIGARO. Taip, sinjore, raskite už mane guvesnj.

Vienuoliktoji scena

Visi buvusieji aktoriai, Don Bazilijus.

ROZINA. *(Išsigandusi į šalį).* Don Bazilijus!

GRAFAS. *(Į šalį).* O teisingasis dangau!

FIGARO. (*Į šalį*). Tai velnias!

BARTOLO. (*Pasitraukdamas*). A! Bazilijus, mano draugas, sveikinu pasveikusį. Tai jūsų liga praėjo be pasekmių. Tiesą sakant, sinjoras Alonso mane buvo labai išgąsdinęs dėl jūsų būklės. Galite paklausti jį, aš ruošiausi eiti jūsų žiūrėti; ir jeigu jis manęs nebūtų sulaukęs...

BAZILIJUS. (*Nustebęs*). Sinjoras Alonso?

FIGARO. (*Trepteli koją*). Tai ką! Ilgai dar reikės gaišti? Dvi valandos dėl vienos barzdapalaikės. Šuniškas darbas!

BAZILIJUS. (*Apžvelgdamas visus*). Gal malonėtumėte man pasakyti, sinjorai?

FIGARO. Pasikalbėsite, kai aš išeisiu.

BAZILIJUS. Bet dar reikėtų...

GRAFAS. Dar reikėtų jums nutilti, Bazilijau. Ar jūs galvojate pasakyti sinjorui ką nors naujo? Aš jam pasakiau, kad jūs mane atsiuntėte pravesti muzikos pamoką.

BAZILIJUS. (*Dar labiau nustebęs*). Muzikos pamoką! Alonso!..

ROZINA. (*Į šalį Bazilijui*). A! Jūs nutilkite.

BAZILIJUS. Ji taip pat.

GRAFAS. (*Tyliai Bartolui*). Pasakykite jam tyliai, kad mes dėl to susitarėme.

BARTOLO. (*Bazilijui, į šalį*). Bazilijau, neprieštaraukite, kad jis jūsų mokinys, viską pagadinsite.

BAZILIJUS. Aha! Aha!

BARTOLO. Iš tikrųjų, Bazilijau, jūsų mokinys labai gabus.

BAZILIJUS. (*Baisiai nustebęs*). Mano mokinys!.. (*Tyliai*). Aš atėjau jums pranešti, kad grafas išsikraustė.

BARTOLO. (*Tyliai*). Aš tai žinau. Tylėkite.

BAZILIJUS. Kas jums pasakė?

BARTOLO. (*Tyliai*). Kas gi jeigu ne jis?

GRAFAS. (*Tyliai*). Žinoma aš; tik paklauskite.

ROZINA. (*Tyliai, Bazilijui*). Argi jums taip sunku patylėti?

FIGARO. (*Tyliai, Bazilijui*). Hm! Didysis gremėzdas! Jis kurčias!

BAZILIJUS. (*Į šalį*). Kokį velnią čia apgaudinėja? Visi pilni paslapčių!

BARTOLO. (*Garsiai*). Na, Bazilijau, kaip tas jūsų teismo vykdytojas?..

FIGARO. Jūs galėsite visą vakarą kalbėtis apie teismo vykdytojus.

BARTOLO. (*Bazilijui*). Vieną žodį; pasakykite man, jūs patenkintas tuo teismo vykdytoju?

BAZILIJUS. (*Įsibaiminęs*). Teismo vykdytoju? (*Baimingai nustebęs*).

GRAFAS. (*Šypsodamasis*). Ar jūs nematėte teismo vykdytojo?

BAZILIJUS. (*Nekantriai*). A! Ne, aš nemačiau teismo vykdytojo.

GRAFAS. (*Bartolui į šalį*). Ar jūs leisite jam čia aiškinti, prie jos? Išprašykite.

BARTOLO. (*Grafui, tyliai*). Jūs tiesą sakote. (*Bazilijui*). Kokia liga jus buvo taip staigiai sugriebusi?

BAZILIJUS. (*Supykęs*). Aš jūsų nesuprantu.

GRAFAS. (*Nuošaliau jam įspraudžia į ranką piniginę*). Taip: sinjoras jūsų klausia ko čia atėjote būdamas ligų suspaustas?

FIGARO. Jis išblyškęs kaip lavonas!

BAZILIJUS. A! Aš suprantu...

GRAFAS. Eikite atsigulti, mano mielas Bazilijau. Jūs blogai jaučiatės. Jūs mus mirtinai išgąsdinote. Eikite gulti.

FIGARO. Jo veidas visai suguręs. Eikite prigulti.

BARTOLO. Garbės žodis, jis turi šimtasieksnį karštį. Eikite atgulkite.

BAZILIJUS. (*Begaliniai nustebę*). Man eiti gulti?!

VISI KARTU. Na, žinoma!

BAZILIJUS. (*Žiūrėdamas į visus*). Iš tikrųjų, sinjorai, aš galvoju, kad būtų geriau man pasišalinus. Jaučiu, kad aš čia kišau nosį ne į savo lėkštę.

BARTOLO. Tai iki rytojaus, jei sustiprėsite.

GRAFAS. Bazilijau! Aš ryt anksti pas jus užėisiu.

FIGARO. Lovoje šiltai apsiklokite, paklausykite manęs.

ROZINA. Labanakt, sinjore Bazilijau.

BAZILIJUS. (*Į šalį*). Velniai rautų, nieko nesuprantu. Ir jeigu ne šita piniginė...

VISI. Labanakt, Bazilijau, labanakt.

BAZILIJUS. (*Išeidamas*). Na ką gi, jei labanakt, tai labanakt.

(Jie visi juokdamiesi jį palydi.)

Dvyliktoji scena

Visi buvusieji, išskyrus Bazilijų.

BARTOLO. (*Reikšmingu tonu*). To žmogaus sveikata pašlijusi.

ROZINA. Kokios klaikios jo akys.

GRAFAS. Jį bus vėjas perpūtęs.

FIGARO. Ar jūs pastebėjote kaip jis su savimi kalbėjo? Nieko nepadarysi! (*Bartolui*). Na, kaip pagaliau skustis ryžtatės? (*Jis jam pastumia fotelį kiek galint toliau ir paduoda baltą skepetaitę*).

GRAFAS. Prieš baigiant pamoką, sinjora, aš privalau jums kai ką esminio pasakyti apie pažangą meno, kurį aš turiu garbės jums dėstyti. (*Jis prieina arti ir kalba jai tyliai į ausį*).

BARTOLO. *(Figarui).* Ė, klausyk, atrodo, kad jūs tyčia glaudžiatės ir užstojat, kad aš nieko negalėčiau matyti...

GRAFAS. *(Tyliai Rozinai).* Mes turime nuo langinių raktą. Čia būsime vidurnaktį.

FIGARO. *(Pakiša skepetaitę Bartolui po kaklu).* Ką matyti? Jeigu tai būtų šokių pamoka, būtų ką žiūrėti, bet dainavimo!.. Ai! Ai!

BARTOLO. Kas atsitiko?

FIGARO. Nežinau, kažkas įkrito man į akį. *(Jis prikiša galvą).*

BARTOLO. Netrinkite.

FIGARO. Į kairę. Malonėkite papūsti, tik stipriau.

BARTOLO. *(Paima Figaro galvą, žiūri per viršų, smarkiai pastumia jį ir nueina už įsimylėjusiųjų pasiklaudyti jų kalbos).*

GRAFAS. *(Tyliai Rozinai).* Kai dėl jūsų laiško aš buvau patekęs į tokią keblią padėtį, kad man buvo nepatogu pasilikti.

FIGARO. *(Iš tolo, kad įspėtų).* Hm! Hm!..

GRAFAS. Tas mano bereikalingas persirengimas tik apvylė mane...

ROZINA. *(Išsigandusi).* A!..

BARTOLO. Puiku, sinjora, nesivaržykite. Kaipgi! Mano akivaizdoje, mano namuose drįsti šitaip mane išdergti!

GRAFAS. Kas jums yra, sinjore?

BARTOLO. Klatingasis Alonso!

GRAFAS. Sinjore Bartolio, jeigu jums dažnai šauna į galvą panašios vaivorykštės, kokias man tenka dabar pripuolamai matyti, aš nesistebiu, kad sinjora vengia tapti jūsų žmona.

ROZINA. Jo žmona! Aš! Gyventi visą amžių su senu pavyduoliu, kuris vietoj laimės, kėsinaisi mano jaunystę supančioti baisiais vergijos pančiais!

BARTOLO. A! Ką aš girdžiu!

ROZINA. Taip, aš tai sakau visiems girdint! Aš atiduosiu savo širdį ir ranką tam, kuris pajėgs mane ištraukti iš šito baisaus kalėjimo, kur aš ir mano turtas esame paglemžti, nusikalstant prieš visus įstatymus.

(Rozina išeina.)

Tryliktoji scena

Bartolo, Figaro, Grafas.

BARTOLO. Įsiutimas man užsmaugė gerklę.

GRAFAS. Iš tikrųjų, sinjore, nelengva kai tokia jauna moteris...

FIGARO. Taip, jauna moteris ir senatvė – štai kas suka seniui galvą.

BARTOLO. Ką! Kai užtinku juos besimeilinant mano akivaizdoje! Prakeiktas kirpėjas! Mane ima siutas...

FIGARO. Aš išeinu – jis išprotėjo.

GRAFAS. Aš taip pat. Garbės žodis, jis išėjo iš proto.

FIGARO. Jis beprotis, beprotis... (*Jie išeina*).

Keturioliktoji scena

BARTOLO. (*Vienas įkandin*). Aš beprotis! Siaubingi niekšai! Šėtono išperos, kurie čia atėjo jo užmačias vykdyti. Tegu jus visus rauna devynios... Aš beprotis! Aš juos mačiau, kaip matau šitą pultą... ir taip begėdiškai mane kvailinti. A! Tik vienas Bazilijus man gali tai išaiškinti. Taip, pasišaukime jį. Ei, ten kas nors... A! Aš užmirštu, kad nė vieno žmogaus neturiu... Pasiūsiu kaimyną, pirmą pasitaikiusį, nesvarbu ką. Yra dėl ko netekti galvos! Yra dėl ko netekti proto.

Trečiojo veiksmo pabaiga.

Per antraktą scenoje temsta. Girdėti audra su perkūnija.

Orkestras groja tai, kas yra užrašyta „Kirpėjo muzikos“ rinkinyje.

KETVIRTAS VEIKSMAS

(Scenoje tamsu.)

Pirmoji scena

Bartolo. Don Bazilijus nešinas popieriniu žibintu.

BARTOLO. Ką, jūs jo nepažįstate, Bazilijau? Argi tai tiesa, ką jūs sakote?

BAZILIJUS. Nors šimtą kartų klausite manęs – tą patį atsakysiu: jeigu jis perdavė jums Rozinos laišką, tai tikriausiai bus koks nors slaptas grafo šnipas. Bet sprendžiant iš stambios dovanos, kurią jis man davė, galima manyti, kad tai buvo pats grafas.

BARTOLO. Sapnuojate? Beje, kodėl jūs priėmėte dovaną?

BAZILIJUS. Man atrodė, kad jūs susitarę; aš nieko nesupratau. O sunkių sprendimų atveju, kapšiukas auksinių mane visuomet neginčijamai įtikina. Ir kaip sako patarlė: „Ėsti duoda...“

BARTOLO. Suprantu: „griebk...“

BAZILIJUS. „Ir puodą.“

BARTOLO. (Nustebęs). O! O!

BAZILIJUS. Taip, aš turiu atrinkęs keletą tokių patarlių su pajvairinimais. Bet eikime prie reikalo. Ką jūs nusprendėte daryti?

BARTOLO. Bazilijau, ar, būdamas mano vietoje, jūs nesistengtumėte bet kokia kaina ją įsigyti?

BAZILIJUS. Patikėkite, daktare – ne. Įsigyti turtą per maža; mėgautis juo – štai kur laimė. Aš manau, kad vesti moterį, kuri tavęs nemyli, reikėtų įsipainioti...

BARTOLO. Jus baimintų nelemtos pasekmės?

BAZILIJUS. Ė! Ė! Sinjore, šiais metais jų daug pasitaiko. Prievarta aš nesibraučiau į jos širdį.

BARTOLO. Jūsų tarnas, Bazilijau. Geriau tegu ji verkia, mane turėdama, negu aš mirsiu, jos neturėdamas.

BAZILIJUS. Gyvybės kaina? Veskite, daktare, veskite.

BARTOLO. Aš taip ir padarysiu. Ir dar šią naktį.

BAZILIJUS. Tai sudiev. Neužmirškite: kai kalbėsite su augintine, nutepkite juos juodžiau už patį pragarą.

BARTOLO. Čia jūs teisus.

BAZILIJUS. Šmeižto, daktare, šmeižto! Reikia visuomet griebtis šmeižto!

BARTOLO. Štai Rozinos laiškas, kurį man pakišo tasai Alonso. Jis nenoromis mane pamokė.

BAZILIJUS. Sudiev. Mes visi čia ateisime ketvirtą valandą.

BARTOLO. Kodėl ne anksčiau?

BAZILIJUS. Nejmanoma. Notaras užimtas.

BARTOLO. Sutuoktuvėmis?

BAZILIJUS. Taip, pas kirpėją Figaro. Jis vesdina jo dukterėčią.

BARTOLO. Jo dukterėčią? Jis jokios dukterėčios neturi.

BAZILIJUS. Tai buvo pasakyta notarui.

BARTOLO. Tas pamaiva, kad jį kur velniai, įveltas į sąmokslą!

BAZILIJUS. Jūs taip manote?

BARTOLO. Šitokie žmonės viskam palankūs! Klausykite, mielas drauge – man neramu. Grįžkite pas notarą ir tuojau pat abu ateikite čia.

BAZILIJUS. Lyja. Orą, atrodo, pats velnias maišo. Bet niekas manęs nesulaikys, kad jums padėčiau.

BARTOLO. Aš jus palydėsiu; jie suluošino, pasitelkę tą Figaro, visus mano žmones! Aš likau vienas kaip pirštas.

BAZILIJUS. Aš turiu žibintą.

BARTOLO. Štai, paimkite, Bazilijau, mano visraktį. Aš jūsų laikiu, aš budžiu. Ir teateina kas tik nori – išskyrus notarą ir jus, – neįeis per visą naktį.

BAZILIJUS. Šitoks atsargumas užtikrina pasisekimą.

Antroji scena

ROZINA. *(Viena išeidama iš savo kambario).* Rodos, girdėjau kalbant. Jau vidurnaktis. Lindoras neateina! Jis galėjo pasinaudoti blogu oru. Tikrai nieko nebūtų sutikęs... O Lindorai! Negi tu būtum mane apvykęs! Koks čia triukšmas? Dieve, mano globėjas! Pasišalinkime.

Trečioji scena

BARTOLO. *(Laikydamas rankoje žvakę).* A! Rozina! Jeigu tu dar neišėjai į savo kambarį...

ROZINA. Aš einu.

BARTOLO. Per tokią audrą jūs neužmigsite. Aš turiu kai ką skubaus jums pasakyti.

ROZINA. Ko jūs iš manęs norite? Ar dieną manęs dar pakankamai neprikankinote?

BARTOLO. Paklausk manęs, Rozina.

ROZINA. Rytoj aš jūsų paklausysiu.

BARTOLO. Maldauju jus, trumputę valandėlę.

ROZINA. *(Į šalį).* Jeigu jis dabar ateitų!

BARTOLO. *(Parodydamas jai jos laišką).* Pažįstate šį laišką?

ROZINA. *(Ji atpažįsta).* O, didis dieve!

BARTOLO. Aš nenoriu, Rozina, jums priekaištauti: jūsų amžiuje galima suklysti. Esu jūsų draugas – išklauskite manęs.

ROZINA. Aš nebeturiu jėgų.

BARTOLO. Laišką, kurį jūs parašėte grafui Almavivai...

ROZINA. *(Nustebusi).* Grafui Almavivai?

BARTOLO. Matote, koks baisus žmogus tas grafas: kai tik gavo tuoj paleido per rankas. Aš jį gavau iš vienos moters, pas kurią jis paliko.

BARTOLO. Jums sunku patikėti tokia baisybe. Nepatirtis, Rozina, padaro jūsų lytį patikinčią ir įtikinčią. Matote, į kokias pinkles buvo jus beįtraukia. Toji moteris man viską išpasakojo, matomai, dėl to, kad nusikratytų tokia pavojinga varžove, kaip jūs... Mane šiurpas nukratė! Koks pragaištingas sąmokslas tarp Almavivos, Figaro ir Alonso, šito tariamojo Bazilijaus mokinio, kuris vadinasi kitu vardu ir kuris tėra suniekšėjęs grafo pastumdėlis. Jie jau buvo jus benugramzdinę į bedugnę iš kurios niekas nebūtų ištraukęs.

ROZINA. *(Beviltiškai).* Kokia baisybė!.. Ką, Lindoras! Tas jaunuolis!..

BARTOLO. *(Į šalį).* A! Tai Lindoras!

ROZINA. Grafui Almavivai... kitam...

BARTOLO. Štai ką man pasakė, įteikiant jūsų laišką.

ROZINA. *(Pasipiktinusi).* O, kaip niekšinga!.. Jis bus nubaustas. Sinjore, jūs norėjote mane vesti?

BARTOLO. Tu žinai mano jausmų ugnį.

ROZINA. Jeigu ji dar neužgeso, aš esu jūsų.

BARTOLO. Puiku! Notaras dar šią naktį ateis.

ROZINA. Tai ne viskas. O dangau! Kaip mane nužemino... žinokite, jog netrukus tas klastūnas išdrįs įlipti pro šį langą. Jie jau pagrobė iš jūsų raktą.

BARTOLO. *(Pažiūrėjęs).* O, niekšai! Mano vaikuti, aš nuo tavęs nebeatsitrauksiu!

ROZINA. *(Pasibaisėjusi).* Ak, sinjore, o jeigu jie ginkluoti?

BARTOLO. Tu teisi, aš likčiau neatsikeršijęs. Eik pas Marseliną, užsirakink ten dvigubu pasukimu. Aš bėgsiu paieškoti paspirties ir patykosiu jo prie namų. Sulaukę kaip vagį, mes patirsime dvigubą malonumą: atsikeršysime ir nusikratysime juo! Ir būk tikra: mano meilė tau už viską atlygins.

ROZINA. *(Neviltinčiai).* Tik pamirškite mano paklydimą! *(Į šalį).* O, kaip aš save žiauriai baudžiu!

BARTOLO. *(Išeidamas).* Eisiu patykoti. Pagaliau ji mano. *(Išėina).*

Ketvirtoji scena

ROZINA. *(Viena).* Jo meilė man atlygins!.. O, aš nelaiminga!.. *(Išsitraukia nosinę ir paskęsta ašarose).* Kas daryti? Jis ateis... Aš liksiu čia ir prisitaikysiu prie jo, kad galėčiau įsižiūrėti į jo juodą sielą. Jo kėslių

žemumas padės man apsiginti... O, man reikia būti tvirtai. Tokia tauri išvaizda!.. Toks mielas veidas, toks švelnus balsas!.. Ir tai ne daugiau kaip šlykštus suvedžiojojo įrankis! O, aš nelaiminga! Dangau!.. Atidaro langines! (*Išbėga*).

Penktoji sena

Grafas, Figaro (sulisupę į apsiaustus, pasirodo lange).

FIGARO. (*Kalba lauke*). Kažkas pabėgo. Ar lipti?

GRAFAS. (*Lauke*). Vyriškis?

FIGARO. Ne.

GRAFAS. Tai Rozina pabėgo, išsigandusi tavo klaidios figūros.

FIGARO. (*Įšoka į kambarį*). Aš tuo tikiu. Štai mes pagaliau atvykome, nežiūrėdami lietaus, griaustinio ir žaibų.

GRAFAS. (*Sulisupęs į ilgą apsiaustą*). Duok ranką. (*Taipgi įšoka vidun*). Mes nugalėjom!

FIGARO. (*Numeta savo apsiaustą*). Mus kiaurai permerkė. Žavingas metas ieškoti laimės! Monsinjore, kaip jūs jaučiatės šiokią naktelę?

GRAFAS. Įsimylėjusiam ji kuo puikiausia.

FIGARO. Taip, bet palydovui?.. O jeigu mus čia kas nors užtiktų?

GRAFAS. Ar tu ne su manim? Man visai kas kita rūpi. Ją įtikinti, kad tuojau paliktų globėjo namus.

FIGARO. Jumyse šėlsta trys visų galingiausių aistros gražiajai lyčiai: meilė, neapykanta ir baimė.

GRAFAS. (*Žiūrėdamas į tamsą*). Kaip jai taip staiga pasakyti, kad notaras laukia, tavo namuose sutuokti? Mano sumanymas jai atrodo per drąsus. Ji apšauks mane akiplėša.

FIGARO. Jeigu ji apšauks akiplėša, jūs ja žiauruole! Moterims labai patinka, kai jas vadina žiauruolėmis. Be to, jeigu ji jus myli taip, kaip trokštate, užteks pasakyti, kas jūs esate, – ji nesuabejos jūsų jausmais.

Šeštoji scena

Figaro uždega visas žvakes ant stalo.

GRAFAS. Štai ji. Mano gražioji Rozina!..

ROZINA. (*Dirbtiniu tonu*). Aš buvau pradėjus nerimauti, sinjore, kad jūs nebeateisite.

GRAFAS. Žavingas nerimas!.. Sinjora, man netinka piktnaudžiauti aplinkybėmis ir pasiūlyti jums pasidalyti nelaimingojo likimu. Kokį prieglobstį jūs bepasirinktumėte, aš prisiekiu savo garbe...

ROZINA. Sinjore, jeigu, atiduodama jums savo ranką, nebūčiau tuo pat metu atidavusi ir savo širdies, jūsų čia nebūtų. Tegul neišvengiamumas pateisina jūsų akyse šį neleistiną pasimatymą!

GRAFAS. Rozina! Nelaimingojo, beturčio, prastuolio draugužė!..

ROZINA. Kilmė, turtai! Palikime atsitiktinumo žaidimus. Jeigu mane užtikrinate, kad jūsų polinkiai yra taurūs...

GRAFAS. (*Prie kojų*). O! Rozina! Aš tave garbinu!..

ROZINA. Liaukitės, nelaimingasai!.. Jūs drįstate tyčiotis... Tu mane garbini!.. Eik! Tu man nebepavojingas. Aš laukiau to žodžio, kad galėčiau tavęs nebekęsti. Bet kol nepalikau tavęs susigraužimui, kuris apniks tave (*verkia*), žinok, kad aš tave mylėjau, žinok, kad buvau laiminga dalindamasi su tavim nelemtu likimu. Nelaimingas Lindorai! Aš ruošiaus visko išsižadėti, kad sekčiau paskui tave. Bet niekšiškas išnaudojimas mano gerumo ir šito baisaus grafo, kuriam tu mane pardavei, žemumas, gražino man į rankas šį mano silpnumo liudijimą. Tu pažįsti šį laišką?

GRAFAS. (*Gyvai*). Kurį jums perdavė jūsų globėjas?

ROZINA. (*Išdidžiai*). Taip, ir aš jam turiu už tai atsilyginti.

GRAFAS. Dieve, koks aš laimingas! Aš jį pats jam daviau. Vakar susipainiojęs aš pasinaudojau juo, kad laimėčiau jūsų globėjo pasitikėjimą. Negavau nė valandėlės jus dėl to įspėti. O Rozina! Tiesa, kad jūs mane mylite!..

FIGARO. Monsinjore, jūs ieškojote moters, kuri jus mylėtų tik dėl meilės...

ROZINA. Monsinjore! Ką jį sako?

GRAFAS. (*Numesdamas savo didįjį apsiaustą – pasirodo su nuostabiais drabužiais*). O mylimiausia iš moterų! Užtenka jus klaidinti: laimingasis kurį matote prie savo kojų, – ne Lindoras. Aš esu grafas Almoviva; degu iš meilės jums ir veltui jūsų ieškau jau šešis mėnesius.

ROZINA. (*Krinta grafui į glėbį*). O!..

GRAFAS. (*Išsigandęs*). Figaro!

FIGARO. Jokio pavojaus, monsinjore. Saldus džiaugsmo pajutimas niekuomet neturi blogų pasekmių. Štai, štai ji jau atsipeikėja. Šimts pyptkių, kokia graži!

ROZINA. O Lindorai!.. O sinjore! Kaip aš nusikaltau! Aš dar šiandakt ruošiaus ištekėti už savo globėjo.

GRAFAS. Jūs, Rozina...

ROZINA. Tik dėl to, kad nubausčiau save. Aš būčiau visą savo gyvenimą jūsų neapkentusi. O Lindorai! Ar ne pati baisiausia kančia – neapkęsti, kai jauti jog esi skirta mylėti?

FIGARO. (*Žiūrėdamas pro langą*). Monsinjore, mes atkirsti. Kopėčios nuneštos.

GRAFAS. Nuneštos?

ROZINA. (*Sunerimusi*). Taip, tai aš... tai daktaras... Štai prie ko privedė mano patikėjimas. Jis mane apgavo. Aš jam viską pasakiau, viską išdaviau. Jis žino, kad jūs čia, ir tuojau ateis su pagalbininkais.

FIGARO. (*Dar pažiūri*). Monsinjore. Lauko duris atidaro.

ROZINA. (*Puldama į grafo rankas, baimingai*). O Lindorai!

GRAFAS. (*Tvirtai*). Rozina, jūs mane mylite! Aš nieko nebijau. Jūs būsite mano žmona. Man bus smagu tinkamai nubausti tą klaių senį!..

ROZINA. Ne, ne, pasigailėkite jo, mielas Lindorai! Mano širdis tokia pilna, kad joje nebėra vietos kerštui.

Septintoji scena

Notaras, Don Bazilijus ir buvusieji personažai.

FIGARO. Monsinjore, štai mūsų notaras.

GRAFAS. Ir bičiulis Bazilijus su juo!

BAZILIJUS. O! Ką aš matau?

FIGARO. E! koks netikėtumas, mano drauge...

BAZILIJUS. Koks supuolimas, mano sinjorai...

NOTARAS. Ar tai jie – būsimieji jaunavedžiai?

GRAFAS. Taip, pone. Jūs turėjote šią naktį sutuokti sinjorą Roziną ir mane pas kirpėją Figaro, bet mes pasirinkome šį namą. Pagrindą jūs tuoj sužinosite. Turite mūsų sutartį?

NOTARAS. Vadinas, turiu garbės kalbėti su ekscelencija monsinjoru grafu Almaviva?

FIGARO. Tikrų tikriausiai.

BAZILIJUS. *(Į šalį).* Argi jis dėlto man davė savo visraktį...

NOTARAS. Aš turiu dviejų vedybų sutartis, monsinjore. Nesupainiokime. Štai jūsiškis, o štai sinjoro Bartolo. Su sinjora... taip pat Rozina. Merginos matomai yra dvi seserys ir vadinas tuo pačiu vardu.

GRAFAS. Kaip bebūtų rašykimės. Don Bazilijus mums mielai pabus antruoju liudininku. *(Jis pasirašo).*

BAZILIJUS. Bet jūsų ekscelencija... aš nesuprantu...

GRAFAS. Mano mokytojai Bazilijau, mažiausias menkniekis jus trikdo, ir viskas jus stebina.

BAZILIJUS. Monsinjore... Bet jeigu daktaras...

GRAFAS. *(Numesdamas jam piniginę).* Jūs tikras vaikas! Greičiau rašykitės!..

BAZILIJUS. *(Nustebęs).* A! O!

FIGARO. Kas jums kliudo pasirašyti?

BAZILIJUS. *(Pasverdamas delne piniginę).* Jau niekas nebekliudo. Bet jei sykį daviau žodį, reikia didelio svorio, kad jį nuverstų. *(Jis pasirašo).*

Aštuntoji ir paskutinioji scena

Bartolo, Alkaldas, Alguasilai, tarnai su deglais ir visi buvusieji personažai

BARTOLO. *(Matydamas grafą bučiuojantį Rozinos ranką, ir Figaro pamaiviškai apsikabinantį Don Bazilijų, rėkia stverdama notarą už gerklės).* Rozina su šitom sąvalkom! Sulaikykite visus! Aš jau vieną laiką už apykaklės.

NOTARAS. Tai jūsų notaras.

BAZILIJUS. Tai jūsų notaras. Jūs tyčiojate!

BARTOLO. A! Don Bazilijus! O jūs kaip čia atsiradote?

BAZILIJUS. Bet sakykite, kodėl jūs neatsiradote laiku?

ALKALDAS. (*Rodydamas Figaro*). Valandėlę, šitą aš pažįstu. Ką tu šiuose namuose veiki nederamu laiku?

FIGARO. Nederamu laiku? Sinjoras gerai mato, kad laikas yra vienodam tarpe tarp ryto ir vakaro. Aš, teikitės žinoti, esu kartu su jo ekscelencija grafu Almaviva.

BARTOLO. Almaviva?

ALKALDAS. Tai čia ne vagys?

BARTOLO. Palikim tai. Visur kitur, monsinjore grafe, esu jūsų ekscelencijos tarnas, bet čia, – jūs jaučiate, – laipsnio aukštumas neturi galios. Būkite toks geras pasišalinti.

GRAFAS. Taip, laipsnis čia neprivalo turėti galios, bet pasirinkimas turi didelę jėgą, kurią sinjora man ką tik suteikė, sutikdama laisvu norų būti mano, o ne jūsų.

BARTOLO. Ką jis sako, Rozina?

ROZINA. Jis sako tiesą. Kodėl nustebote? Ar neprivalėjau dar šiąnakt atkeršyti apgavikui? Aš tai padariau.

BAZILIJUS. Rodos aš jums sakiau, daktare, kad tai buvo patsai grafas?

BARTOLO. O kas man iš to? Juokingos sutuoktuvės! Kurgi liudininkai?

NOTARAS. Nieko joms nestinga. Man paliudijo du sinjorai.

BARTOLO. Kaip, Bazilijau, jūs pasirašėte?

BAZILIJUS. Ko jūs norite? Tasai velnias visuomet turi pilnas kišenes tokių argumentų, prieš kuriuos neįmanoma atsispirti.

BARTOLO. Aš juokiuos iš jo argumentų. Aš pasinaudosiu savo galia.

GRAFAS. Jūs piktnaudžiaudamas jos netekote.

BARTOLO. Mergaitė yra nepilnametė.

FIGARO. Ji ką tik apsisprendė.

BARTOLO. Kas gi su tavim kalba, tu, sukčių mokytojau?

GRAFAS. Sinjora yra kilminga, graži, aš esu aukštos kilmės, jaunas ir turtingas. Ji yra mano žmona. Kas gali man šitą teisę nugincyti?

BARTOLO. Niekas man jos neišplėš.

GRAFAS. Jūs nebeturite jai jokios galios. Aš ją pavedu įstatymų globai. Jūsų paties atvestas sinjoras apgins ją nuo smurto, kurio norite prieš ją griebtis. Tikrieji įstatymų vykdytojai yra tie, kurie gelbsti prispaustusius.

ALKALDAS. Tiesa. Ir tasai bereikalingas skėtriojimas prieš pačias garbingiausias vedybas pakankamai parodo jo išgąstį, jog nedorai valdė savo augintinės turtus, dėl ko teks atsiskaityti.

GRAFAS. O! Tegul jis pasilieka sau viską. Man iš jo nieko nereikia.

FIGARO. Nepameskim galvos. Man reikia šimtui ekiusų kvito.

BARTOLO. *(Jsiutęs).* Jie visi veikė prieš mane. Aš įkišau galvą į širšyną.

BAZILIJUS. Kokį širšyną? Neįstengdamas turėti moters, daktare, – paskaičiuokite, – jūs įgijot pinigus... O...

BARTOLO. E! Palik mane ramybėje, Bazilijau. Jūs tik apie pinigus svajojate. Taip, pinigai man labai rūpi! Taip, aš juos laikau suspaudęs. Bet jūs galvojate, kad tai yra pagrindas dėl ko aš apsisprendžiau? *(Pasirašo).*

FIGARO. *(Juokdamasis).* Ha, ha, ha! Monsinjore, jie abu iš to paties kelmo.

NOTARAS. Bet, ponai, aš nieko nebesuprantu. Ar nėra dviejų merginų, kurios vadinasi tuo pačiu vardu?

FIGARO. Ne, pone, jų tik viena.

BARTOLO. *(Neviltingai).* O aš dar savo rankomis nunešiau kopėčias, kad jie greičiau apsivestų! Aš viską pralaimėjau, per savo žioplumą.

FIGARO. Per savo kvailumą. Bet būkime teisūs: kai jaunystė ir meilė eina išvien apgauti senio, visa, ką jis bedarytų, stengdamasis jiems sukliudyti, galima teisingai pavadinti **Bereikalingu atsargumu.**

Pabaiga ketvirtojo ir paskutiniojo veiksmo.